

1. Starobylý chrám

Bylo jich šest.

Říkali si Fireannův hexagon. Hexagon nebyl jen geometrický obrazec se šesti vrcholy, v civilizaci caorachů se jednalo o malý zázrak. Na celé planetě jste hexagony spočítali na prstech jedné ruky. A to jenom proto, že od konce minulého století se provádělo pomocí centrální databáze DNA cílené vyhledávání trionů, kteří by mohli hexagon vytvořit. Moc to ale nefungovalo!

Existovaly náznaky, že dávno před vznikem písemnictví byl hexagon běžnou věcí. V doložené historii však vznikaly přirozené hexagony velmi zřídka. Asi tak jednou za dvě stě let si šest caorachů sedlo tak skvěle jako ti Fireannovy. Každý takový hexagon byl milníkem ve vývoji jejich civilizace, každý obor činnosti se pyšnil sbírkou geniálních hexagonů. A přesně takovým byl i ten Fireannův.

* * *

Trion mohl žít a umřít sám. Dříve to bylo vyjimkou, ale moderní společnost individualizmu propadla. Základem společnosti, nejmenší jednotkou, zajišťující existenci rodu, byl klan. Klan tvořilo šest caorachů, dva trioni opačného pohlaví. To není chyba – počet ještě neznamená kvalitu! Trioni, žijící v klanu, byli stále svým způsobem nezávislí. K vytvoření hexagonu to nestačilo. Hexagon představoval klan dalšího stupně, podstatně vyšší kvalitu.

Fireannův hexagon se skládal z trionů Fireann a Sloinne. Fireann ADeargo byl prototyp áčka – mohutný silák, hlučný, uvážlivý, ale rozhodný velitel. Fireann CGorm tíhnul – jako všechna céčka – k fyzické aktivitě a měl rád nebezpečné sporty. Především však byl velice zručný a dokázal si intuitivně poradit i s neznámým zařízením. Fireann GBán byl úplný opak ADearga: tichý, bázlivý, nijak zvlášť rychlý.

Sloinne ACaora neměla na nějaké řízení vloh a podle toho také její trion vypadal. Aby to nějak zamluvila, tvrdila všem, že nerada rozkazuje a nikomu se taky nikdy nepodřídí. Když se však s Fireanem poznali a ACaora zjistila, že ji přirozenost tlačí do bezpodmínečného podřízení se ADeargovi, nejenže se nebránila, ona to přijala s nadšením. Později, když se hexagon plně rozvinul a z nich se stal jeden celek, došli k závěru, že to byla ta nejdůležitější věc pro jeho vznik. ACaora byla velice praktická a její schopnost improvizace byla

nekonečná.

Sloinne CSuan byla jen o málo méně zručná než CGorm a často mu pomáhala, ale mnohem raději měla tvůrčí činnosti jako návrh zařízení nebo programování. Mezi céčkama v hexagonu dlouho vládlo napětí, protože CSuan měla dojem, že CGorm odmítá její nápady schválně, že se vyvyšuje. Mělo to samozřejmě dopad na výkonnost a náladu celého hexagonu. Jednou, po dalším jejím výstupu, jí ale ADeargo přikázal, ať svůj nápad realizuje. Dopadlo to špatně – její zařízení nefungovalo, CGormovo ano. Byl to začátek spolupráce tak úzké, že se mezi céčky vyvinul přímý komunikační kanál. Už hexagon byl výjimka, ale o něčem takovém biologové ještě neslyšeli.

Sloinne GAM byla tou naivní složkou hexagonu. Spolu s GBánem tvořili dobrotivou – a bázlivou – protiváhu siláckému ADeargovi a lehkovážně ACaoře.

* * *

Na začátku byla zamilovanost dvou trionů.

Tu snadno před sourozenci a rodiči skryli. Vídali se zřídka, protože dostat se do knihovny bez dohledu nebylo nic jednoduchého (Fireann i Sloinne byli totiž nejmladší). Postupně zdokonalovali maskovací techniky – jako nejlepší se ukázalo společné studium, ale právě tím se prozradili. Stačilo jim na to jedno pololetí.

Nejdřív byli v šoku rodiče, když jim učitelé svorně tvrdili, že „Fireann se velice zlepšil ve všech předmětech,“ nebo že „Sloinne bude premiantkou třídy, protože je ve většině předmětů nejlepší,“ a tak podobně. Potom byli v šoku oni, když jim rodiče – místo obvyklého křiku a výčitek – přinesli dort. Tajemství ale brzo padlo, protože se v tom všichni začali štourat a Fireann ani Sloinne nechtěli lhát.

Jak už to tak bývá, sourozenci měli spoustu blbých a nepříjemných poznámek, ale rodiče věděli své. Bez vědomí svých potomků se sešli a probrali všechny možnosti. Přestože na hexagon ani nepomysleli, dohodli se, že je nechají bydlet spolu – týden u jedněch a týden u druhých rodičů. Pak se nestačili divit. Fireann i Sloinne dokončili ročník za několik týdnů a školu ukončili do prázdnin. To už bylo všem jasné, co se děje – a začali se o ně zajímat vědci a média.

* * *

Nyní měli dávno po vysoké škole.

Věnovali se své oblíbené historii nejen teoreticky, ale i prakticky. Díky šesti pracovním jednotkám a všeobecně nízkému zájmu o archeologii a jí podobné vědy se hexagon dokázal vyrovnat s rychlostí publikování informací

a dokonce sám stihl několika články přispět.

Stále ale byli slavnější jako hexagon než jako historici nebo archeologové. Proto je každou chvíli zvali na nějakou akci – jako atrakci! Brzy je to začlo zmáhat a oni odmítali, jak to jen šlo. Obě áčka projevovala už značnou otrávenost a netrpělivost, ale géčka ji zatím dokázala kompenzovat.

ADeargo zaznamenal žádost od CSuan a zvedl se od starodávného rukopisu, nad kterým seděl už několik dní. Postupoval pomalu, protože šlo o těžkopádný jazyk ze samého počátku písemnictví. Zvedl se ze stoličky a protáhl se. Pak zamířil o dvě místnosti dál, kde CSuan pročítala zprávy ze světa.

„Dé, našla jsem něco zajímavého,“ řekla CSuan sotva ho zaslechla na prahu, „chvíli trvalo, než jsem přišla na souvislosti. Vzpomeň si: kde jsme dělali závěrečnou práci?“

„Ale Sú, nemusím složitě hledat, vím to velice dobře. Taky si ale vzpomínám, že to byla nuda, protože na ten chrám píše někdo závěrečnou práci každý rok – celou dobu, co ta škola existuje.“

„Výborně, tak vnímej...“

„Hm, zajímavé,“ odpověděl vzápětí, když přijal informace od CSuan, „nevidím na tom ale nic zvláštního – tak tam měli malé zemětřesení! Kam tím míříš, Sú?“ zeptal se netrpělivě.

„Dneska to nějak drhne, vid' Dé,“ zhodnotila jeho rozpoložení. Když se ale k němu otočila, viděla mu na očích, že se přeci jenom k něčemu dobral.

„Chceš říct, že když jim to zemětřesení rozpůlilo stadion, že mohli zpřístupnit něco nového? Že by se například otevřela smaragdová komnata, o které je na zdech pár zmínek?“

„Přesně to si myslím, Dé! Co takle jednu malou výpravu na druhý konec světa?“

ADeargo přikývl, lehce se soustředil a podvědomé protokoly rozeslaly informace celému hexagonu. Po chvíli se mu vrátily čtyři potvrzení.

„Ostatní souhlasí. Začneme se chystat – ujmi se Sú plánování. Ale leteckou přepravu nech na mě. Mám plán jak to zvládneme zdarma.“

Když nahlédla do všeobecného kanálu a zjistila, že to málo, co tam bylo, je všechno označeno jako domněnky, zvedla oči a zvědavě se na něj podívala. Jen se zasmál, zakroutil hlavou a vesele odkráčel do své pracovny.

Vyhledal si v adresáři kontakt na ředitele přepravy v jisté firmě a po několika pokusech ho měl na drátě.

„Zdravím, pane řediteli...“

„No né, Fireann,“ okamžitě ho ředitel poznal, „co pro vás mohu udělat?“ Pak se nadechl a jizlivě dodal: „Nepředpokládám, že byste rádi zopakovali ten minulý cirkus.“

„To skutečně ne! Upřímně řečeno ale kvůli němu volám. Celý hexagon to vnímá tak, že u nás máte vroubek. Učinili jsme zajímavý objev a potřebujeme

se co nejrychleji dostat do Tempallu. Bylo by možné nás dostat do letadla vaší společnosti? Přibližně za tři dny, musíme toho spoustu zařídit.“

„No, Fireanne, máte štěstí. Kdyby vám to nevadilo až v pátek v jedenáct, můžete letět cargem přímo do Tempallu.“

„Jste velmi laskav. Samozřejmě že bereme, protože budeme potřebovat spoustu vybavení a bez téhle pomoci bychom to nezvládli. Mohl byste přepravu domluvit pro dva triony. Musíme náš cíl utajit před konkurencí.“

„To je samozřejmě, vždy u své práce přemýšlím. Na shledanou v pátek v deset u mě v kanceláři... poletím také, mám tam jednání.“

* * *

Pollmór byla dávno vyhaslá sopka, jejíž kráter se zhroutil do sebe a tak vrchol hory byl skoro plochý a hustě zarostlý. Důležitý však byl tisíce let starý chrám, vystavěný přibližně ve třech čtvrtinách svahu.

Nákladní letadlo sice bylo pomalé, ale let na druhou polokouli zvládlo bez mezipřistání. Hexagon se za těch deset hodin letu se starším ředitelem přepravy spřátelil.

Ředitel pro ně udělal i další věc – prohlásil, že hotel na půl noci je blbost a nechal je ubytovat na letišti v pokojích dálkových pilotů. A ještě to za ně zaplatil.

Ráno se posilnili vydatnou snídaní a vyrazili k hoře, která se tyčila nad letištěm. Áčka táhla proviant, ale céčka a géčka, jež neměla s chůzí po čtyřech takové problémy, nesla skoro dvojnásobnou váhu, a ještě u toho mlela pantem. A tak, když za tři hodiny proklíčovali lesem k polorozpadlému chrámu, byla áčka u konce s dechem, ale zbytek hexagonu byl relativně svěží.

Nedalo se přehlédnout, že zemětřesení z minulého víkendu poškodilo chrám opravdu hodně. Nádvoří, které bylo dosud nejzachovalejší, teď brázdilo množství prasklin, které odhalovaly obrovské kamenné bloky, které tvořily 'dlažbu'. Samozřejmě jejich velikost zjistili několika různými metodami již v minulém století, ale vidět je na vlastní oči stálo za ten namáhavý výstup.

GBán, který pořizoval fotodokumentaci, se držel s GAm za ruku a spolu obcházel s přemírou opatrnosti každou trhlinu. Postupně se tak všichni dostali do hlavní místnosti chrámu. Ani nepotřebovali použít bateriové zdroje, protože oslnivé polední slunce svítilo až na zadní stěnu – obří dírou ve stropě. Také stěna směrem k sopce, ta s nejdůležitějšími nápisy, se zhroutila.

ADeargo zajásal. Přistoupil ke zřícené stěně a napřímil se tak, jak to dokázala jen áčka. Skoro až pod stropem strčil do zbytků kamenné stěny a ta se v prachu zhroutila a odhalila další rozlehlý sál.

„Měl jsem pravdu,“ vykřikl nadšeně, „půjdu a svému garantovi omlátím závěrečnou práci o hlavu. Tvrdil všem, že jsem to špatně přeložil – jenže tohle

JE smaragdová komnata!“

Žádné smaragdy tam ale nebyly, ani když se prach usadil. To však nevadilo. Stěny té velké místnosti byly od podlahy až ke stropu posety znaky, které nikdo neviděl tisíce let. Bylo třeba všechno zdokumentovat – na překlad bude spousta času potom, tady se popraskané zdi mohly každou chvíli zhroutit.

ACaora a CGorm pomalu procházeli kolem stěn a podrobně je zkoumali, ostatní pobíhali po sále a pečlivě fotili všechny stěny. Najednou se CGorm zastavil a vytáhl z pouzdra na opasku malé kladívko. Klekl si a začal u zvláštního výklenku opatrně poklepávat na podlahu. Vyslal všem nervózní žádost, aby přestali na chvíli dupat.

Poslechli ho a zvědavě se k němu otočili. Informoval je obecným kanálem, že pod těmi dlaždicemi, které jsou trochu jiné, než na zbytku podlahy, je volný prostor. Za neustálého ťukání se vzdaloval od stěny a hlásil, že tam jsou schody a brzy najde jejich začátek.

Pak se zastavil, znovu ťukl do dlažice blízko druhé ruky, natáhl se o tři řady zpět a zaťukal na dlaždici, která byla zřetelně více ošlapaná než ostatní a v mžiku jim zmizel z očí, protože se podlaha propadla. Když bylo zřejmé, že se díra nebude šířit, seběhli se ostatní kolem ní, ale CGorm už zmizel ve tmě.

* * *

V malé místnosti se k jednacímu stolu sesedli dva trioni. Iompair, ředitel přepravy, a jeho potenciální zákazník. Céčka právě probírala technické detaily a ACeart zabloudil zrakem prosklenou stěnou do letištní haly.

To co spatřil ho vůbec nenadchlo – napříč halou procházel vládní agent. Z pátého patra ty tři tmavé postavičky ve změti různobarevných nevypadaly nijak nebezpečně, ale bylo jisté, že pár dalších nebude daleko. Bylo mu hned jasné, že to není náhoda. Vyčmuchali hexagona.

Hluboce se zamyslel a přeslechl konec jednání. S úsměvem se omluvil a doprovodil zákazníka do právního oddělení o patro níž. Rozloučili se. ACeart informoval ostatní, co viděl. Rychle se poradili a Iompair zamířil do malé místnosti bez oken, kterou tu měl vyhrazeno pro sebe. ACeart přistoupil k pracovnímu stolu, zvedl telefon a informoval média.

* * *

CGorm se řítí z prudkého svahu, jehož sklon se každou chvílí měnil. Několikrát byl skoro svislý, ale většinu doby měl tak čtyřicet stupňů. Možná by se na něm dalo udržet, kdyby nebyl pokrytý tisíce let starou lávou, rozdrobenou na hrubý prach.

Kromě toho, že se ten prach choval jako kuličky v ložisku, působil také jako kvalitní abrazivum – po prodření rukavic se už CGorm nesnažil brzdit. Brzy si ale uvědomil jiné nebezpečí – stále víc se natáčel na pravou stranu a když to nebude korigovat, za chvíli poletí hlavou napřed.

Oběma rukama sáhl k opasku a uvolnil dva nástroje. Pravý zabořil do prachu a zanedlouho se srovnal. Když vyřešil jeden problém, zase se vrátila neodbytná otázka – padá snad do jícnu sopky?

Ale v tom se mu v hlavě ozvaly varovné signály a jeho polilo horko. Sice netušil, jak dlouho už padá, ale zato teď věděl jak daleko je od ostatních. Rychlost neměl nijak závratnou. I kdyby teď narazil do zdi, přežije to. Ale když je takle daleko, postupně začnou vypadávat vazby s ostatními a zanedlouho z něj bude jen uzlíček základních instinktů. Teď začíná jít opravdu o život.

Pocítil dotek prádnoty, jež pohltí každou myšlenku, a vzpoměl si na dětství. Bylo mu deset. Druhý den po narozeninové oslavě nešel do školy, ale s oběma rodiči jeli do vzdáleného ústavu zdraví. Nic zlého netuše vstoupil po matčině boku širokým vstupem do vysoké bílé budovy. Tam se jim okamžitě začala věnovat milá asistentka. Zavedla je do zvláštní čekárny, kde je usadila a šla domluvit proceduru. Měl ho varovat její lítostivý pohled, ale tou dobou už stejně bylo pozdě.

Krátce na to doprovodilo tatínkovo áčko ADearga do ordinace. Hned, jak se za nimi zavřely dveře, pocítil tlak v hlavě. Nejprve jen slabý, ale postupně cítil, jak mu odcházejí duševní síly. Podíval se na GBána, který byl k smrti vystrašený. Pracně zformuloval otázku, otočil se na matku a pak spatřil otce, tedy jeho céčko a géčko – a rázem svou otázku zapoměl. Oba tam seděli bez hnutí, oči toužebně upřené na dveře ordinace, a silně se potili.

Po nekonečně dlouhé době se dveře ordinace otevřely a CGorm se začal cítit lépe. Pak dva asistenti vyvedli áčka z ordinace a posadili je na jejich místo. Pak jenom tak seděli deset minut a zotavovali se.

CGorm si toužebně přál, aby se něco stalo a on dovnitř nemusel. Přání se mu nesplnilo a on s matčíným céčkem musel do ordinace. Jakmile se dveře zavřely, zase pocítil ten tlak v hlavě. Teď byl ale mnohem silnější a vnímání se hroutilo zřetelně rychleji.

„Co to děláte?“ otázal se doktora.

„Výborně, ty jsi céčko, jak má být,“ potěšila doktora jeho zvědavost. „Tomu se, chlapče, říká senzorická deprivace.“ Zkoumavě si ho změřil, ale pokračoval, protože mu na tváři viděl, jak rychle se ztrácí:

„Ve stěnách i dveřích této ordinace je několik vrstev, které nepropouští záření, kterým naše mozky komunikují. Každá vrstva filtruje několik...“

Dál už CGorm neslyšel. Když začal zase vnímat, zjistil, že je celý zpocený a dveře ordinace jsou otevřené. Nechali je odpočinout a pak se procedura opakovala potřetí, jen do ordinace šel GBán.

Pak je poslali na oběd, ale z oběda se vrátili do ordinace, tentokrát

všichni najednou a bez rodičů. Asistentka každého posadila na židli před monitor a doktor jim vysvětlil, co je čeká:

„Váš pobyt za zavřenými dveřmi jsme nafilmovali a teď vám ho promítneme. Sedíte vedle sebe, abyste viděli nejen sebe, ale taky se podívali vedle. Pochopíte, že se není za co stydět. Také tam uvidíte své rodiče ve stejné situaci a tím zjistíte, že když se od sebe vzdálíte, je jedno, kolik vám je let.“

Následoval třiminutový horor – CGorm v hlavní roli. Evidentně stěny ordinace izolovaly nejen záření, ale i zvuk. Ještě víc ho však šokovalo matčino céčko – doktorovo áčko a céčko ho museli držet, jinak by snad tu ordinaci zdemolovalo.

Den po patnáctých narozeninách byl nucen absolvovat tu hrůzu znovu. Ale už to nebylo takové. Připravil se na to, bojoval proti tomu, ale nebylo mu to nic platné! Otec mu vysvětlil, že tuto povinnost předepisuje rodičům a dětem zákon o rodině a vyprávěl mu, že za jeho otce jednoduše přivázali jednoho caoracha ke stromu a druhé dva svázali a odnesli na dvě stě metřů. Po chvíli se zase s nimi pomalu vraceli a zastavili se ve chvíli, kdy se vazba obnovila. Po pár minutách je poponesli ještě o kousek blíž, a pak ještě několikrát. Takto se mladý trion dozvěděl, kde jsou jeho osobní meze a co se stane, když je překročí. Tenkrát s otcem nesouhlasil, ale párkrát se přesvědčil, že žádné vysvětlení by ho nepřipravilo tak, jako ty dvě kruté zkoušky.

Díky tomu věděl, co jeho pocity znamenají. Byla to napnutá guma, která se právě přetrhla. Hexagon měl samozřejmě větší dosah než samotný trion, ale o to rychlejší teď bude pád na dno.

A protože realita občas slyší i naše myšlenky, vzápětí mu splnila obojí: náraz do zdi a pád na dno. Okamžik letěl vzduchem a pak se rozplácl jako moucha na skle. Překvapivě neztratil vědomí a hned poznal, že stěna je kovová a děsně studená. Dokonce se mu zdálo, že to má válcovitý tvar.

Klouzal po hladké stěně a znovu nabíral rychlost. Lávový prach, který mu na svahu nedovolil zastavit, mu však teď zachránil život. Ty tony a tony prachu, které strhl s sebou a předběhly ho, jeho dopad ztlumily a skoro nic se mu nestalo. Když se vzpamatoval, s překvapením si uvědomil, že čelovka svítí a odráží se na matném povrchu kovového válce před ním. Vstal a opatrně, aby se neprobořil do lávového prachu moc hluboko, začal válec obcházet.

Ale přílišná vzdálenost si vybírala svou daň. Pocit se dal přirovnat k procházení dlouhou osvětlenou chodbou, která se hned za ním noří do tmy. S každým krokem, s každou sekundou, vypadávaly vazby s hexagonem a on hloupnul. Většinou vadila aplikace počítačových pojmů na ně samotné, ale pojem 'distribuovaná inteligence' popisoval triona naprosto dokonale. A když se dva trioni dostali do rezonance, vznikl hexagon. Proto také vystudovali vysokou školu levou zadní.

CGorm celou dobu zoufale hledal způsob, jak zabránit pudu sebezáchovy znásobenému strachem, ale netlumenému inteligencí, aby ho zabil. Obešel víc jak polovinu válce, ale ten byl naprosto hladký. Kolem byl jen sopečný prach a skála.

* * *

ADeargo s CSuan chystali ukotvení.

Ostatní rychle prohledali vybavení a přinesli lana. Měli s sebou dvě – sto a padesát metrů. Ta padesátka se považovala za bezpečnou hranici, kdy ještě žádný coarach nepocituje důsledky vzdálenosti. Pro hexagon byla přijatelná i ta stovka.

ADeargo připnul jedno lano ke kotvě v podlaze, druhé si hodil na rameno, zkontroloval vybavení na opasku a opatrně vstoupil do jámy lvové. Ihned mu na lánovém prachu uklouzly nohy, ale on se držel pevně. Znovu se postavit se ani nepokusil, jen se pomalu začal spouštět.

Byl tak v půli lana, když se z temné hloubky ozval zběsilý řev. Lekl se a strnul. Bylo mu jasné, co se děje. Nevěděl, jak to na dně vypadá, ale jestli CGorm v panické hrůze spadne někam hlouběji, nedostanou se k němu.

* * *

Informační kanály byly dávno pryč, vzpomínky hexagonu byly pryč, na řadě byly fyzikální zákony. Cvak – a prázdno!

CGorm se najednou zastavil, protože spatřil několik úchyťů v půl metrových vzdálenostech. Žebřík mizel ve výšce, kam čelovka nedosvítala.

Historie, atronomie a kosmos – cvak!

CGorm hmátl k opasku. Bylo to dobré, provaz tam byl i po té jízdě. Chvilí zápasil s karabinou, protože ho opouštěla také jeho zručnost.

Matematika, ekonomie, dětství – cvak!

Sehnul se a přivázel si k úchytu těsně nad hladinou prachu obě nohy.

Podoba přátel, rodičů, schemata a další obrazy – cvak!

Protáhl provaz úchytem ve výši pasu, potom si ho protáhl pod opaskem a zase následujícím úchytem.

Tvůrčí schopnosti, plánování, morální zásady – cvak!

Provazem obmotal levou ruku a pak ji přivázel k úchytu ve výši očí.

Zbytky dlouhodobé paměti a krátkodobá paměť – cvak!

Chtěl si přivázat i pravou ruku – ale najednou nevěděl jak.

Totální rozpad osobnosti – cvak!

Že neví, proč tak zírá na pravou ruku, si ani neuvědomoval.

Baterie v čelovce – cvak!

CGorm pocítil vlnu strachu – nevěděl kde je, proč tam je a jak se tam dostal. Proč se nemůže hýbat? A proč je tma?

Pokusil se odtrhnout od chladné stěny, ale něco ho drželo. Začal řvát a cloumat sebou. Ovládlo ho jediné přání – utéct té hrůze co nejdál.

* * *

ADeargo se začal spouštět rychleji. Z díry v podlaze se stal jen zářivý flek v jinak neproniknutelné tmě. I ten mu někdo zastínil. Pohlédl vzhůru. To se ACAora začala spouštět za ním. Byla to jediná šance, jak zajistit, aby se i zachránce nedostal do pastí senzorické deprivace.

ADeargo mezitím dosáhl konec lana a ukotvil ho do skály. Přitom si uvědomil, jak je ten lávový prach agresivní. Ukotvil také druhé lano a když ACAora dorazila, ve světle čelovky ji pohladil letmo po bledé tváři a začal se zase spouštět. Brzy se však dostal na převis. Polilo ho horko, když si uvědomil, jakou musel mít CGorm rychlost a jak daleko pak letěl. Zhoupnul se a otočil se ke skále zády – a světlo čelovky se pět šest metrů od něj odrazilo od kovové stěny. Co to tedy je, v sopce to nemá co dělat!

Ze tmy hluboko pod ním se ozval CGormův unavený, ale zřetelný hlas:

„Pojď sem ke mně, Dé, jsou tu i nějaké nápisy.“

* * *

Bylo to úžasné, neuvěřitelné, záhadné a podivné, ale v šest odpoledne už toho měli tak akorát. Postupně se na dno přesunuli všichni a také tam dopravili všechn materiál.

Pak se zase vyšplhali nahoru jen s několika věcmi. Slunce se už klonilo k západu, ale ještě tak dvě hodiny bude světlo. Kolem díry natáhli mezi balvany, uvolněnými ze stropu Smaragnové komnaty, CGormův třímetrový provaz, na podlaze shromáždili písek a prach a do něj napsali několik varovných slov. Pak vyrazili zpět.

Šli jen asi tři minuty, když se ADeargo prudce zastavil. Obrátil se k ostatním, gestem je zastavil, zkrčil se a tlumených hlasem je informoval:

„Na letišti je nějaký dav, odhaduji to na novináře. Mám dojem, že jsem také zahlédl pár vládních agentů... Jdeme zpět.“

Když vystoupali zase na nádvoří chrámu, už to měl promyšlené.

„Z kamer vyndejte paměťovou kartu a nahradte ji prázdnou. Pak vám ukážu, co dál.“ Po několika minutách pokračoval:

„Sundejte si opasek... najděte šev uprostřed a opatrně promačkejte vnitřní stranu – dva až tři centimetry od tvrdého švu bude měkké místo... Máte? Teď ten pásek takle ohněte... a naříznutý materiál by se měl odchlípnout... Jo, přesně takle – a teď tam zastrčte tu kartu... Výborně! Teď si vezměte foťáky s čistou kartou a budeme tu pět minut zběsile pobíhat a fotit.“

* * *

Dlouho už byla tma, když se konečně dostali do hotelového pokoje. Byli utahaní z brebentění novinářů a podrobné vladní prohlídky víc, než ze šplhání.

Stalo se přesně to, jak to ADeargo odhadl – osobní prohlídka je neminula. Citlivá GAM řekla pak nahlas to, co si ADeargo myslel – že bez těch novinářů by s nimi agenti zacházeli mnohem hůř. ADeargo souhlasil a ještě k tomu dodal, že nejvíc ho překvapilo, když jim za zabavené paměťové karty dali stejný počet prázdných.

Do ticha se ozvalo opatrné zaklepání. ADeargo pootevřel dveře, překvapeně vydechl a vpustil do pokoje ACeara. Zase je zavřel, pečlivě si ředitelovo áčko prohlédl a zvědavě se zeptal:

„lompaire, kde máte zbytek?“

„Hlídnají shodiště a výtah.“

„Souvisí vaše chování nějak s vládními agenty?“

„Ano. Ráno jsem je viděl v letištní hale – ty novináře jsem zavolał já.“

„Trefa,“ zajásala CSuan, „já to věděla! Když sis Dé stěžoval na prozrazení, napadlo mě, že to udělal lompair... Nemáme ty drbny zrovna v lásce, ale tohle jste udělal moc dobře. Díky tomu na nás byli agenti docela slušní. Děkujeme.“

„Není zač... Jdu za vámi proto, že vím, proč to všechno.“

„Povídejte,“ probral se zamyšlený ADeargo, „na televizi jsme dneska nějak neměli čas.“

„Znáte biologa Bitheola?“

„Myslím, že toho zná každý. Co je s ním.“

„Ve zprávách řekli, že ho včera někdo úkladně zavraždil. Řekla mi to před jednáním jedna podřízená. Když jsem pak viděl toho agenta, spojil jsem si všechno dohromady a zavolał do několika místních novin.“

„Moment,“ zbystřil ADeargo, „jak víte, pane řediteli, že Bitheol jakkoliv souvisí s námi?“

„Zdá se, že obyčejný dopravce ví víc, než hexagon,“ konstatoval lompair nadšeně, ale bylo zřejmé, že jen popichuje. „Asi tak před týdnem jsem ve zprávách slyšel krátkou zprávu, že vás Bitheol navštívil.“

„Cože!“ vyvalilo na něj šest caorachů oči. Když to po delší době strávili, prohlásila ACAora smutně:

„To je důvod, milý ACearte, proč ty vševědy nesnášíme. Díky nim naše vláda nepotřebuje tolik agentů. Pořád se ale ohání tím, že veřejnost chce být informována.“

„Tak mám dojem, pane řediteli,“ ozval se CGorm, „že neděláte nic jiného, než koukáte na televizi.“

ACearart uznal, že si to zasloužil, a zasmál se spolu s ostatními. Pak ale zvažněl a tlumeným hlasem se zeptal:

„Našli jste v chrámu něco? Stál ten dnešní cirkus za to?“

„Ráno bychom stejně za vámi šli, protože nevíme, na koho jiného se obrátit. Když jsme přišli do hotelu a chtěli za pokoj zaplatit, nefungovalo to. A bankomat nám nic nevydal – jen napsal, že účet je blokován z důvodů údržby. Za pokoj jsme zaplatili tím, co jsme našli po kapsách, ale pak už nemáme nic. Zřejmě se tou smrtí biologa dalo něco do pohybu a když tajní zjistili, že jsme vyrazili na výpravu, vidí v tom spojitost.“

ACeararto překvapeně zíral, pak ale o stupeň tišeji zopakoval otázku. ADeargo ho dlouho pozoroval, zvažoval míru nebezpečí a možnost tak dokonalé přetvářky – ale pak odpověděl stejně tiše:

„Stálo to za to! Nejsem si jistý, že dělám dobře, když vaši mysl zatížím pravdou... Našli jsme tam cizí kosmickou loď, asi tak třítisíce let starou. Slyšíte dobře – nevíme kdo to byl, ale to oni vystavěli ten chrám.“

* * *

Díky lompairově pomoci se vrátili z Tempallu již za dva dny. A byl to slavný návrat, protože o nálezu Smaragdové komnaty věděl i řidič autobusu, kterým jeli z letiště domů.

Nejraději by se zamkli na tři severy a ponořili se do studia získaných materiálů, ale nemohli. Na zvýšený zájem bylo třeba reagovat, aby nevzbudili nějaké podezření u neviditelně viditelného vládního dohledu. Proto celý hexagon zachvátil šok, když se o týden později u nich objevil proslavený Bitheol.

• • •

2. Síla znalostí

Bitheol tam klidně stál, jakoby se všude kolem nepohybovali vládní agenti. ADeargo na něj dlouho nechápavě zíral, protože se nemohl dopočítat: byli tam jen dva caorachové.

ADeargo se podíval do chodby a když žádného agenta neviděl, pustil Bitheola dovnitř, zavřel dveře, pokynul mu do společenské místnosti a svolal ostatní. Když se sešli, neodpustil si poznámku:

„Máte být mrtví!“

„Částečně – přišli jsme o géčko! Zbyl jen ADenin a CTosin.“

„I tak byste měli být snadný cíl. Dvoutřetinová inteligence na únik před vládními agenty určitě nestačí. Ať už jste tady z jakéhokoliv důvodu, máme-li se bavit o čemkoliv jiném, začněte řádným a podrobným vysvětlením této anomálie. Zaručuji vám mlčenlivost, pokud nám snad prozradíte nějaké to tajemství.“

Áčko s céčkem si vyměnili výmluvný pohled a áčko spustilo:

„Vlastně jste našli skvělou zkratku k závěru, k němuž jsem se chtěl dopracovat. Jako biolog jsem byl slavný, ale před nějakými dvěma roky nastal v bádání zlom. To tehdy, když jsem se setkal s jiným geniálním trionem. Tento génius je už po smrti – v tomto případě za to můžou úzkoprsí blbci z organizace, co vyhledává a vraždí rezonující triony stejného pohlaví.“

„Nevěděl jsem, že je to možné,“ podivil se ADeargo.

„To mě víc děsí,“ komentoval to GBán, „že je v naší společnosti možné takové násilí.“

„Možné to je – není to sice spojení tak výkonné jako hexagon, ale je to víc, než běžná spolupráce dvou trionů... Ale zpět k tématu! Tento génius se věnoval počítačům a přivedl mě na převratné myšlenky, které jsem za poslední rok potvrdil. Takže má inteligence, i když jsme jen dva, je na úrovni průměrného triona... Pokusím se zformulovat otázku tak, abych vám nenapověděl: všiml si někdo nějakého rozdílu v mém vzhledu od mého příchodu?“

„Ano,“ ozvala se okamžitě GAm, „zrovna nad tím přemýšlím. Mluvíte stále rychleji a tak nějak hladčeji. Snad by se dalo říct, že své věty snadněji formulujete. Také váš pohled je živější, vaše zorničky skenují podstatně větší prostor. Také si stále víc uvědomuji, a neříkám to proto, že jsem géčko, že třetí člen jako protiváha áčka evidentně chybí.“

„Výborné, skvělé, přesné – co bychom si bez géček počali,“ nadšeně souhlasil ADenin. Podíval se ADeargovi do očí a klidným, jistým hlasem to řekl jasně:

„Každý trion je systém s rozprostřenou inteligencí a já jsem přišel na to, jak si půjčit trochu té kapacity od jiných caorachů. Čím jich je kolem mně víc, tím je to lepší... Pochopitelně v přítomnosti hexagonu převyšuji i ve dvou jakéhokoliv triona na této planetě.“

Zavládlo překvapené mlčení. Pak se CGorm zamyšleně ozval:

„A neměli bychom také pocítit změnu, nějaké snížení intelligence?“

„Rád mluvím s inteligentními jedinci – rozhovor má mnohem větší spád! Na vaši otázku ale odpověď neznám, přesněji řečeno mám jen určitou teorii, částečně podloženou nepřímými důkazy.“

„Sem s ní!“

„Víte, že je zde legenda o tom, že kdysi dávno byli k sobě vázány čtyři bytosti. Ta legenda mě vždycky dráždila. Lákalo mě a děsilo chybějící tajemné béčko. Nakonec jsem ale v našem genomu našel nepřilíhš zřetelné stopy, že vázaných bytostí bylo ještě víc – sedm nebo osm...“

„Osm,“ prohlásil rezolutně CGorm, „když už aplikujeme počítače na caorachy, bude to osm, dvě na třetí.“

„Je to v zásadě jedno,“ usmál se ADenin, „protože to je podle mě důvod, proč jste žádnou změnu nepocítili – můj objev využívá rezervy v mozku a patrně i jiné frekvenční pásmo, protože jsme zatím nedokázali zjistit, kudy se k nám ta zvýšená kapacita dostává.“

„Mám ještě otázku,“ ozvala se CSuan zamyšleně, „když váš objev využívá volnou kapacitu a další komunikační pásma – nebude důvodem toho, že jsme nic nepocítili, především rozšířená vazba mezi mozky vás dvou?“

„Netvrdil jsem, že ne – je to skoro celá polovina toho zvýšení... Ale pojďme dál. Jsem zde za určitým cílem... Rád bych teď probral další můj objev, který je příčinou pokusu odstranit mě.“ Zhluboka se nadechl na kuráž a pokračoval:

„Stále se bere jako fakt, že jsme se vyvinuli z ovcí. Tlak predátorů byl zkrátka tak velký, že ovce začali víc používat mozek a nějaký chytrý beránek pak dokázal útočníky přelstít. Naše podoba k tomu svádí: kudrnatá srst, posazení očí, konstrukce nohou, tedy zadních běhů céček a géček, a spousta dalších drobností. Není se čemu divit, že k tomu naši předci dospěli a že nikdo tuhle evidentní věc nevyvrací. Já jsem jí však vyvrátil – jednoznačně!“

Přelétl pohledem celý hexagon a dal jim čas na vstřebání tak šíleného tvrzení. Měl jasnou představu, jak to na caorachy působí. Ale reakce byla jiná – ADergo se prudce zvedl a kamsi odcházel.

„Malý moment,“ řekl v letu a zmizel v pracovně. Bylo slyšet jak otevírá skříň, přehrabuje se v papírech a jak si polohlasem ulevil, když se jiný stoh papírů svezl na podlahu. Vzápětí byl zpět a podával ADeninovi několik fotografií.

ADenin pohlédl na první z nich a usmál se.

„Tohle je důvod mé návštěvy!“ zvolal nadšeně.

„A já vím, odkud to víte,“ konstatoval ADeargo našťvaně.

„Je to jinak, není to zrada,“ zvedl ADenin hlavu, „lompair mi to musel říct, je k tomu vázán přísahou. Ale nikomu dalšímu to neřekl a neřekne!“

„Zabil jste ho snad?“ zeptala se ACAora.

ADenin se k ní udiveně otočil: „Vy ale máte nápady!“

„Tak dobře, Bitheole, pokračujte ve vysvětlování,“ vybídl ho ADeargo unaveně a v hlase mu zněla neskrývaná netrpělivost.

„Tak dobře... Jsem tady jako zástupce organizace, která si říká 'Longa'. Upřesním to – jsem momentálně jejich vůdce.“

„Kam s tím korábem chcete plout?“ zeptal se ADeargo. ADenin se zatvářil překvapeně, ale hned si uvědomil, že mluví s caorachem, který zná prastaré jazyky.

„Chceme se vydat do kosmu a pátrat po našem původu. Najít naše předky, dobrat se počátků naší existence. Zjistit, proč jsme právě takoví, jací jsme. Vláda to označuje za chiméru a nás za nebezpečné živly, co chtějí rozvrátit naši spořádanou společnost. Mé výzkumy prokázaly, že nejsme vrcholem evoluce této planety a že spousta věcí z legend je pravda. A to mnoha organizacím, nejen vládě, nejde pod nos. Dokonce se objevily názory, že z legend vyplývá, že se naši předci na tuhle planetu ukryli a někde v Galaxii číhá zlo, kterému se tak prozradíme. Chtějí nás zastavit ze strachu!“

„No,“ ozval se GBán, „já bych vám i řekl, které legendy to jsou.“

„K naší organizaci patří i množství bohatých klanů,“ pokračoval ADenin a GBána ignoroval, „a já jsem vám přišel nabídnout prostředky na další výzkum.“

„Žádný nebude,“ konstatoval smutně ADeargo, „chrám v Tempallu se zajisté hemží průzkumníky, najatými vládou, a tu loď už určitě objevili!“

„Máme určitou moc,“ usmál se ADenin hrdě, „a jen díky tomu jsem vás mohl navštívit. Proto vám mohu nabídnout nejen prostředky, ale také nedotčený předmět výzkumu.“

„Ale útoku na vás jste nezabránil,“ konstatovala ACAora.

„Situace vypadá následovně: činnost pro vládu vykonává několik organizací a všechny mají buňkovou strukturu. Buňky jsou relativně malé, pouze třikrát tři trioni, takže infiltrace je velmi problematická. Navíc pravidla jsou přísná a když organizace nebude plnit požadované úkoly, vláda s ní rozváže smlouvu. Situace se zlepšila o sto procent teprve loni, když jsme pronikli na ústředí, přímo do kontrolního oddělení. I tak nám občas něco uteče...“

„Tak jak to vypadá v tom Tempallu?“ zasáhl ADeargo nervózně.

„Díky masivnímu zájmu médií bylo snadné udělat z chrámu turistickou atrakci hned poté, co tam dvě nezávislé agentury poslaly po jedné buňce

a provedly podrobný průzkum. Podstatné je, že to byly buňky, složené výhradně z našich trionů. A ti provedli tak podrobný průzkum, že se tím vládní experti ještě neprokousali. Nemějte obavy, jsou to materiály na nejvyšší profesionální úrovni. Průzkum té vaší díry je velmi podrobný, ale samozřejmě zmanipulovaný. Navíc jsou místní představitelé nadšeni neočekávanými příjmy, které mohou využít na obnovu po zemětřesení. Celosvětový zájem hned tak neopadne, o to se postaráme. Na průzkum budete mít klid: poletíte tam s výpravou turistů, přesněji několika našich stoupenců s rodinami a příbuznými.“

ADenin zářil spokojeností a nadšením. Nikomu neprozradil, že spolu s inteligencí okolních caorachů se k němu dostávají také informace, které si v rámci trionů vyměňují. Sám hexagon mu propůjčil tolik inteligence, že dokázal, byť s obtížemi, sledovat i jejich bleskovou výměnu názorů. A tak věděl, že všichni v hexagonu jsou jeho návrhy nadšeni.

„Souhlasíme,“ konstatoval po chvíli ADeargo, „pustíme se do toho. Teď ale chceme další podrobnosti!“

Ukázalo se, že Bitheol si byl jistý, že hexagon přesvědčí, a tak pověřil své triony, aby vypracovali podrobný plán, který se právě teď měl dokončovat. Na každou otázku znal odpověď, každý požadavek si poznačil do asistenta s lakonickým oznámením „zajistím,“.

Bitheol slyšel v komunikaci hexagonu, že si začínají uvědomovat, že mohou mít cokoli a opět začínají být nedůvěřiví. Zároveň však vzrůstal jeho obdiv ke schopnostem hexagonu a caorachů v něm.

Snášel jejich pochyby velice těžce, ale nesměl se prozradit. Když už to nevydržel, začal zpomalovat a hrál unaveného. Brzy debatu přivedl ke konci. Informoval agenty venku a zajistil si volný průchod. Rychle se rozloučil a zanechal za sebou historiky, natěšené na další záhady.

* * *

Bitheol splnil všechno, co si hexagon vymyslel.

S radostí přijali jeho pozvání k pobytu na základně Longy až do odjezdu. Zde spolu s Bitheolem spřádali plány a všechno desetkrát kontrolovali. Všichni byli z Bitheola u vytržení, protože jim věnoval spoustu času a měl vždy konstruktivní připomínky. Už zapoměli, že je tak geniální díky schopnosti napojit se na jejich mozky.

Po třech dnech se zdálo, že je vše vyřešeno, že nikde není žádný zádrhel. Hexagon odpočíval, když k nim náhle Bitheol vtrhl a nadšeně hlásil, že konečně přivezli poslední chybějící věc – létající kamery.

Všichni se přesunuli do velké místnosti, kde techniku pro hexagon

shromažďovali, a pustili se do kontroly. Žasli nad výrobky těch nejlepších značek a opakovaně Bitheola nadšeně chválili.

„Máme všechno,“ shrnul ADeargo, „teď jsem ale zvědav, zda to dokážete dopravit do kráteru sopky. Samozřejmě tak, aby o tom tajné služby nic nevěděly.“

Bitheol se jen usmíval.

* * *

Také teď se Bitheol usmíval.

Seděl v čele dlouhého stolu v jednací místnosti, které říkal trůnní sál podle své vypočítané lavice, kterou si nechal speciálně vyrobit jen pro dva caorachy.

Po stranách trůnu stáli ozbrojení trioni jako osobní strážci, z nichž se Bitheol právě chystal udělat pokusné ovce. Proto se spokojeně usmíval: díky třídnímu pobytu hexagonu, který pečlivě naplánoval tak, aby byl v jejich dosahu většinu doby, byla jeho inteligence na takové výši, že dokončil rozpracované projekty, se kterými se trápil už pěkných pár měsíců. Byl čas přejít k praxi.

Bitheol aktivoval v noci přidané implantáty a soustředil se. Pocítil přívál inteligence a strážní ztuhli na místě. To proto, že Bitheol převzal sto procent jejich mozkové kapacity. Samozřejmě té sdílené části – podvědomé jádro, řídící jejich těla, zůstalo nedotčeno.

Ta volnost v myšlení byla návyková. Uvědomil si, že si musí dát pozor, aby nepodlehł a nestal se z něj diktátor. Paralelní proud myšlenek se toho slova chytil – kde se to slovo vzalo? V celé doložené historii caorachů se žádný diktátor nevyskytl. Že by od předků? Asi to žádní bozi nebyli, určitě také museli bojovat se svou podstatou... Vlastně i samotné slovo 'bůh' je divné!

Stiskl tlačítko na jednacím stole a svolal poradu. To byla další část pokusu. Strážní nyní fungovali jako vázaní trioni a otázkou bylo, jak se rozšíří Bitheolovy schopnosti v závislosti na jejich počtu.

Od časného rána se slétali lokální šéfové ze všech koutů planety. Rozešli se po základně a teď se na signál začali scházet. Iompair pochopitelně jako první. Za ním hned další.

Jak vcházel, napojoval se Bitheol na jejich mozky a ty mu propůjčovaly svou kapacitu, díky níž mohl sledovat jejich vnitřní komunikaci. Když se všichni posadili k dlouhému jednacímu stolu, dokázal Bitheol vnímat všech osm trionů, aniž by ztratil přehled. Byl si jistý, že by zvládl i dvojnásobek. Chce to jen trochu cviku.

Bitheol řekl pár vět na úvod, seznámil je se situací v organizaci a přidal také informaci o odeslání hexagonu do Tempallu. Zodpověděl dotazy a nechal jednotlivé triony, aby informovali o situaci ve svěřených oblastech.

Bitheol je poslouchal na půl ucha – vnitřní komunikace trionů byla mnohem zajímavější. Pak bez varování přišel šok. Malý a neduživý trion Nochtad zradil! Bitheol se vši silou opanoval. Aha, tak ne vědomě, ale do jejich 'korábu' udělal pořádnou díru. Co s ním? Nechce ubližovat vlastním, vlastně nechce ubližovat nikomu. Přece ale neskončí na lhostejných blbcích? Oč je horší ten, co totéž udělá z přesvědčení o správnosti vládní cesty... O moc ne! Nemusí ho zabít, ale taky ho nemůže nechat jít. Dobře, poslechnu si je do konce.

S inteligencí pěti průměrných trionů promyslel Bitheol další postup velice rychle. O to déle pak ale musel čekat. Trvalo to dlouho! Pro jeho trpělivost to byla těžká zkouška. Když domluvil i ten poslední, Bitheol se postavil a řekl:

„Teď vám musím sdělit špatnou zprávu... Několik plánovaných operací a spousta organizačních věcí byla prozrazena hlupákem Nochtadem. Byli jsme zrazeni!“

Všichni nechápavě a s hrůzou pohlédli na Bitheola, pak na Nochtada. Bitheol si myslel, že se na něj vrhnou. Ne – jen seděli a zírali. *Ovce, naprosté ovce*, pomyslel si zklamaně Bitheol.

Nochtad vyskočil a Bitheol musel zasáhnout. Pustil své strážné a odsál veškerou mozkovou kapacitu zrádce. Prudký pokles kapacity jím otřásl, ale nakonec to ustál – Nochtad stuhl na místě, a Bitheol, který si přehled o vnitřní komunikaci ostatních udržel, takže vnímal jejich zmatek, hlasitě zvolal:

„Stráže, chopte se Nochtada!“

Osobní strážci se probrali ze šoku – neviděli šéfy přicházet ani jednat. Chvilí trvalo, než se rozhýbali, a přiběhli ke zrádci. Necháпали situaci, ale popadli ho každý z jedné strany – pěkně áčka Nochtadovo áčko, béčka béčko, céčka céčko, a vynášeli ho z trůnního sálu jako sádrové odlitky.

„Ukážu vám, kam ho zamkneme... lompaire, dojděte pro klíče od skladů, co jsou tady za zdí,“ ukázal za trůn. Procházel kolem stolu a přikázal šokovaným šéfům:

„Vážení, nikdo se odtud nehne!“

U východu se pak ještě otočil zpět, zatvářil se tak, jak by se podle jeho názoru měl tvářit absolutní vládce a pevným hlasem přikázal:

„A buďte zticha! Než se vrátím, mlčte!“

lompair odběhl a Bitheol vedl strážné s tuhým Nochtadem do malé místnosti, která byla za zdí trůnního sálu, přímo za Bitheolovým trůnem. Bitheol už totiž věděl, jak Nochtada potrestá – když bude fungovat přenos mozkové kapacity i přes zeď, udělá si z něj její zdroj, který bude mít kdykoliv k dispozici.

Ihned ho napadl plán dalšího postupu: ještě si sežene agenty, co ho honili

a pak zabili jeho géčko a zavře je do dalších místností. S takovouhle musí brzy narazit na hranici možností svého mozku, což je vždycky dobré vědět.

* * *

Nochtada strčili do místnosti o pár metrech čtverečních.

Teprve potom ho Bitheol pustil. Pro Nochtada to byla okamžitá změna, protože během přesunu byl v transu. Nechápal, co se stalo, ale velmi dobře si uvědomoval, že Bitheol má nadpřirozenou moc a nemá smysl se vymlouvat.

„Tady teď budeš! Musíš za svou hloupost zaplatit, ale nepopravím tě. Pokusíme se tvoji chybu napravit, ještě se to dá stihnout. Upozorňuji tě, že jestli někdo z našich kvůli tomu zemře, nechám si tě tu až do smrti... Ještě drobnost – nejen, že ti čtu myšlenky, já ovládám tvůj čas, jak sis mohl všimnout. V důsledku mého zásahu se ti to stane ještě mnohokrát, ale nemusíš mít obavy, nakonec to přejde...“

lompair dorazil s klíči a podal je ADeninovi. Vyšli z místnosti a strážci místnost zavřeli. ADenin zamkl, sundal klíč ze svazku a ten podal áčku lompaira.

„Klíč si nechám, tyhle prosím vrať zpět. Pak se ihned vrať do trůnního sálu. Předvedu všem své nové možnosti a pak se pokusíme dát dohromady plány na omezení Nochtadovy chyby.“

Když lompair s klíči odešel, obrátil se na své strážce:

„Omlouvám se za to zmrazení, neměl jsem nikoho po ruce. Už se to nebude opakovat, protože byste nemohli plnit funkci osobní strážce. Prozradte mi – jaké to bylo?“

„Zmrazení jsme nepostřehli, teprve při... až probuzení bylo nepříjemné: ale ne fyzicky, to tou prudkou změnou okolí.“

„Dobře, pojďme.“

Vrátili se do trůnního sálu a než se Bitheol usadil na trůn, vrátil se lompair a sedl si na své místo. Bitheol se zase napojil na mozky všech šéfů. Slyšel bouřlivé dohady v trionech a nejfantastičtější domněnky.

„Díky hexagonu jsem pokročil ve svých výzkumech. Zjednodušeně řečeno dokážu ovládat čas vybraného triona.“ Byla to lež, ale nikdo nemá možnost zjistit skutečnost. Když budou mít pocit, že se nemají jak bránit, nebudou třeba jiná drastická opatření.

„Abych vás přesvědčil, uděláme malý pokus... Sem položím svůj zápisník – vidí ho všichni, že? Udělám následující: zastavím čas vás všech a mezitím se můj pravý strážce přesune i se zápisníkem k východu...“

Bitheol se soustředil a bez větší námahy všechny šéfy zmrazil. Přival sta procent inteligence od osmi trionů byl opojný. Osm vázaných trionů jeho mozek hravě zvládl. Ve zlomku vteřiny provedl výpočet a zjistil, že ani

dohromady nemá těch pár superpočítačů na planetě jeho současné schopnosti. Ovládl se, pokynul strážnému a když ten došel se zápisníkem ke dveřím, neochotně se odpojil. Šéfové si mohli hlavy ukrotit, výsledek byl ale jednoznačný.

„A teď se pustíme do změny plánů... Ale nejdřív vyřešíme jinou věc: je hezké, co umím, ale je třeba mít nějakého zástupce,“ ADenin se postavil, převzal zápisník od strážce, vracejícího se na své místo, a ukázal na lompaira:

„Ředitel přepravy mi pomáhal a zdá se, že k organizování čehokoliv má vlohy. Začneme tedy od něho... Uděláme to takle: lompair, vy budete pracovat s šéfy, já budu jen dohlížet, případně přispívat návrhy.“

Otevřel zápisník, vyjmul jeden list, popsany od shora až dolů, podal ho lompairovu áčku a komentoval to:

„Udělal jsem seznam. Nochtad toho prozradil mnoho, je to celá stránka, ale asi to ještě není všechno. Znovu a v klidu ho vyslechnu... Nedá se nic dělat, musí se to všechno vyřešit co nejrychleji, takže počítejte s tím, že tu zůstanete několik dní... Prosím, lompair, pusťte se do toho.“

Lompair přelétl seznam a začal ho číst nahlas. Bitheol se na trůně uvelebil pohodlněji a přikročil k dalšímu pokusu. Využil pauzy ve čtení seznamu a soustředil se. Odsál trionům deset procent mozkové kapacity a chvíli je pozoroval. Nic, žádná změna. Dvacet procent. Lompair začal znovu číst a zdálo se, že pomaleji, těžkopádněji. Dobře, nemá-li je zpomalit příliš, musí dvacet procent stačit.

Tak dál. Silou šesti trionů se obrátil na Nochtada za zdí. Předpokládal správně – zeď nijak komunikaci nebránila. Dosud se spokojil s odposlechem vnitřní komunikace trionů, teď se odvážil se do ní také zapojit.

K tomu bylo třeba vyhledat rejstřík komunikačních jednotek, který obsahoval mozek každého caoracha. Bitheol o něm věděl už dávno, ale protože byl dynamický, tj. neměl pevnou adresu, připomínalo to hon na ducha. Jediná možnost byla ve spuštění registračního programu, uloženého v pevných pamětech podvědomé části mozku, kde byly uloženy spousty algoritmů. Ovšem bez znalosti protokolů k nim nebyl přístup. A tak se všechno smrškló na jediný základní problém – nalezení vstupního bodu řídicího jádra. Padl na to celý jeden rok. Ale podařilo se!

* * *

Laoch spravoval nejsevernější oblast a průšvih, který probírali, se jeho oblasti prakticky nedotkl. Proto začal rozvíjet myšlenku, která ho napadla ještě než lompair začal číst seznam od Bitheola.

V Laochově trionu probíhala bouřlivá výměna názorů a lompaira

poslouchali jen na jedno ucho – géčku přišlo neuctivé ignorovat ho úplně. V tom vnitřní komunikace vypadla. Hned se zase obnovila, ale stalo něco ztěžší uvěřitelného – kapacita všeobecného kanálu se zdvojnásobila a ve všech rejstřících přibyl čtvrtý člen: Bitheol. Obrazně lze říct, že myšlení všech tří caorachů mělo tendenci prchnout, ale když ono nebylo kam.

Neděs se, Laochu, to jsem jenom já. Jen se cvičím v nových možnostech... Promiň, že tě obtěžuju tak říkajíc u tebe doma, ale chtěl jsem ti říct, že se mi líbí tvůj nápad. Chci tě poprosit, abys ho dotáhl do konce. A hlavně promysli souvislosti s důrazem na dlouhodobou stabilitu tohoto řešení. Po dokončení plánu si o tom spolu promluvíme. Z tvých myšlenek jsem vycítil moudrost a tak ti nabízím, budeš-li svolný, abys byl první, kdo otestuje násobič inteligence. Abys nebyl zklamán: mám v plánu umožnit dočasné navýšení inteligence vybraných trionů za účelem vypracování konkrétních projektů, které budou právě potřeba. Jako například tvůj nápad udělat z vlády pouhé loutky. Ještě drobnost: nemusíš mít obavy, že by ti to fyzicky ublížilo. Psychicky ale musíš být připraven na to, že až úkol skončí, budeš si muset zvykat zase svou běžnou úroveň... Promysli to, já se odpojuji!

Efekty při Bitheolově odpojení byly ještě děsivější než při připojení. Komunikace v trionu ještě dlouho vázla, šok byl opravdu velký. Ale ostatní trioni u stolu si ničeho nešimli a dál řešili nastalou krizi.

• • •

3. Nálezy a ztráty

Áčka stála na plošině, stojící na teleskopických nohách, hluboko zaražených do sopečného prachu, a šesti lany ukotvené do skály. Plošina pomalu stoupala vzhůru. ADeargo držel ACAoru něžně kolem pasu a jeho pohled klouzal po hladké stěně kosmické lodi.

Už z prvotního ohledání věděli, že žebřík, který objevil CGorm končil po několika metrech. Ale až díky plošině nakonec zjistili, že nesmyslně to jen vypadalo – kousek nad poslední úchytem našli skoro neviditelnou spáru malého čtvercového vstupu. Podle uchycení šrouby a nápisy, notně poškozených při vstupu lodi do atmosféry, usoudili na nouzový vstup pro opravu nějakého zařízení.

Přesunuli proto plošinu pod velký vstup, který objevily létající kamery. Zde sice žádné nápisy nenašli, ale několik symbolů přímo na dveřích a kolem nich dávalo skoro jistotu. Kamery neodhalily nic, čím by dveře otevřely, ale nikdo si nedovolil nějaké násilí. Bylo možné, že energetické zdroje lodi vydržely ty tisíce let a loď by se bránila.

Plošina vystoupala až ke vstupu. ADeargo to oznámil CGormovi, který stál u ovládání, a ten ji zastavil. Najednou ACAora nadšeně vykřikla:

„Tady, Dé!“

ADeargo namířil své světlo na její ruku, která přestala hladit ožehnutý povrch a uviděl to taky – ve dveřích byly vylisovány dvě dlaně. Ovšem tak mělce, že byly viditelné teprve se silným světlem pod správným úhlem.

ACAora se na ADearga prosebně podívala a on jen němě kývl. ACAora si vypnuté světlo zavěsila k opasku a přiložila obě ruce k prolisům. Nic se nestalo. Přitlačila tedy a v tom se plošina i celá loď zachvěla. Zasyčel vzduch a dveře se pohly směrem dovnitř. Jen kousek. Nejdřív pomalu, ale pak stále rychleji zajely do stěny a uvolnily cestu. Také chvění neustávalo, jen se přesunulo kamsi do vnitřku lodi.

CGorm na ADeargův pokyn povyjel s plošinou o metr výš a áčka vstoupila odvázně na palubu. Trhli sebou, když je strohý hlas vyzval, ať jdou po modré. Hlas měl podivnou intonaci a mluvil prastarým jazykem bhealach. ADeargo znal jen jeho psanou formu, nikdo jím už dva tisíce let nemluvil. Přesto porozuměl.

Kousek nad podlahou, z obou stran chodby, zasvítily modré body.

ADeargo a ACaora šli opatrně každý podél jedné stěny. Modré body končily o tři metry dál. Na pravé stěně svítil modře celý rám vstupu bez dveří. Na stěně vedle rámu byl nápis – evidentně psaný něčí rukou, vybledlý, ale čitelný: *'zdviž, tudy ke mně'*.

V tu chvíli se oběma udělalo špatně. Vazby na zbytek hexagonu sice nevypadly úplně, ale stěny lodi zhoršily sílu signálu a narostla chybovost přenosů. Do lodi bude muset vstoupit celý hexagon!

* * *

ADeargo a ACaora stáli nerozhodně před modře zářícím rámem.

Než se po dvojicích hexagon shromáždil, posoudili všelijaké varianty a hledali způsob, jak snížit nebezpečí senzorické deprivace. Ale na žádný nepřišli, protože do zdviže mohl vstoupit vždy jen jeden caorach. Zůstala jediná možnost – přesunout se rychle.

„Nekoukat, nebát se, jednotlivě vstoupit!“ vyzval je hlas a zdálo se, že jeho majitele pobavilo, jak tam áčka stojí, drží se za ruce a neodvažují se pustit, natož udělat ten poslední krok do prázdné šachty.

Nakonec se ADeargo odvážil, udělal krok a přestože čekal pád, zůstal viset na úrovni podlahy.

„Tak pojď, ne...“ další slova mu od úst utrhli silný proud vzduchu, který ho vynesl vzhůru. ACaora ho napodobila a za tři sekundy stála vedle něho o mnoho pater výš. Cesta to byla nepříjemná, ale dalo se na ni zvyknout. Lekla se, když ji neviditelná síla přitiskla ruce k tělu, ale vzápětí jí došlo, že jde jen o bezpečnostní opatření.

Zase chytila ADearga za ruku. Stáli ve velké, skoro kruhové, místnosti. Evidentně to byl velitelský můstek. Větší část pravé stěny sloužila k zobrazování – na tmavém pozadí se zlatými body hvězd pomalu rotoval jakýsi ornament, který se při každé otáčce zaleskl. Před obrazovkou stála čtyři velká křesla na jedné noze.

„Řekl bych, Cao, že Bitheol nemá pravdu – původně byly vázány čtyři bytosti, ne osm,“ řekl ADeargo.

„A navíc jsme se nějak smrskli,“ dodal CGorm.

„To je omyl,“ ozval se znovu hlas a tentokrát v něm evidentně zaznívalo pobavení, „caorachové, jak je znám, byli poloviční. Tahle křesla nejsou určena caorachům, ale našim stvořitelům.“

Chvíli bylo ticho, vyplněné šokovaným zíráním dvanácti vyvalených očí, které se nemohly odtrhnout od obrazovky, na níž teď byl místo ornamentu vidět můstek, kde sedělo a chodilo několik podivných bytostí, které se caorachům podobali jen vzdáleně. Uhlazenou černou či hnědou srst měli jen

na temeni hlavy, viditelné části těla byly holé a většinou bledé. Těla nepokrývaly bílé kudrdliny, jako u caorachů, ale zakrývalo ho oblečení. Křesla poskytla měřítko a ADeargo se obdivoval jejich rychlým a pružným pohybům, které by u tak velkých tvorů neočekával. Obraz se zastavil a hlas je vyzval:

„Pořádně si je prohlédněte, pak to pustím dál...“

Trvalo dlouho, než se ADeargo vzpamatoval. Obecným kanálem si od ostatních vyžádal souhlas a vyslovit své první slovo v pradávném jazyce:

„Pokračuj.“

Asi měl dobrou výslovnost, protože záznam se zase spustil. Nedělo se ale nic jiného, než dosud. A pak najednou – do místnosti na záznamu vstoupila čtveřice caorachů. Čtyři malá, bílá a kudrnatá stvoření na čtyřech nohách zamířila ke křeslům. Z krajního křesla se zvedl jeden obr, asi velitel. Trion, vlastně kvadron, se před ním zastavil. Jeden caorach, podle zadních nohou áčko, předstoupil, vztyčil se do plné výšky a zahlásil splnění úkolu. Sahal veliteli sotva po kolena.

Potom se zobrazilo něco jiného, nějaká technická dokumentace. Nákresy, fotografie, výkresy a schemata se rychle střídala a hlas je informoval o tom, co to je:

„Tohle je technická specifikace a slovo caorach je snadno vyslovitelná varianta zkratky, označující 'Univerzální vyhledávací systém vázaných jednotek'... Ode mne se lišíte jen použitými stavebními prvky.“

„Ale,“ namítla GAM, „my jsme živí, kdežto ty jsi stroj!“

„No a,“ namítl stále veselejší hlas, „jste tak konstruovaní – ale jinak jste stejně umělý jako já.“

„K čemu měl ten vyhledávací systém sloužit?“ zmohla se CSuan na konstruktivnější otázku.

„Byl určen pro vyhledávání uvězněných osob v troskách budov po zemětřesení, záplavách nebo po závalech v dole. Proto více propojených jednotek, z nichž každá uvažuje trochu jinak. Proto máte ruce...“

„Proč jsme zde? Prokazatelně to byla poslední cesta téhle lodi.“

„Nouzové volání z této kolonie stvořitelů vedlo k vyslání záchranářské lodi, jejímž standardním vybavením jste. Na oběžné dráze jsme byli napadeni strojem, který zde útočníci zanechali. Dokázali jsme ho zničit, ale loď byla natolik poškozena, že jsme museli přistát. Protože stvořitelé měli obavy z dalšího útoku, přistáli jsme do kráteru vyhaslé sopky a vršek roboti zamaskovali. Protože se zjistilo, že se subprostorové motory už nedají opravit a let s atmosferickými motory nebude bez nebezpečí, rozhodl velitel, že se maskování předělá na pevný strop. Po třech tisících letech je z něj vrchol hory. A tak těch pár záchranářů nějaký čas žilo zde a čekali na záchranu. Když žádná nepřišla, šli ven a pokusili se obnovit kolonii, z níž po útoku nezbylo prakticky nic. Ani útočníci – do dneška nevím, kdo to byl – se už neukázali.“

„Proč naši stvořitelé konstruovali systémy, které se mohou množit? Zdá se mi to dost nebezpečné,“ nezapršel CGorm v sobě technika.

„Nekonstruovali – systém vázaných jednotek to neuměl. Jenže v této posádce byl také biomechanik. Když bylo zřejmé, že jich je málo na udržení kolonie, začal vás upravovat. Protože chtěl posílit dosah vašich mozků, snížil počet jednotek na tři. S mojí pomocí vypracoval systém vašeho množení. Okopírovali jsme princip dvou pohlaví. Také trochu pozměnil váš vzhled, aby jste zapadli do zdejší přírody. Trvalo mu to dlouho, ale nakonec mohl citovat slova z prastaré knihy stvoření: 'Milujte se a množte se'. Vypustil do přírody několik párů a krátce na to zemřel. Byl poslední.“

„A jak si říkali? Myslím naši stvořitelé,“ zeptal se zvědavě GBán.

„Lidé... Stvořili nás lidé.“

„A co teď?“ rozhodil ADeargo ruce, „máme odejít, nebo nám povolíš přístup ke svým znalostem? Předpokládám, že když řídíš kosmickou loď, budeš mít informace o strojích a materiálech. Nebo třeba hvězdné mapy...“

„Taky nás bude zajímat naše i jejich historie,“ dodala ACaora.

„Od vašeho stvořitele jsem žádné pokyny nedostal. Měl jsem však tři tisíce let na to, abych to promyslel. Musím přiznat, že po dvou tisících jsem upadl do letargie. Tak dávno sem nikdo nepřišel, že jsem si říkal, že už neexistujete. Pak jsem však zachytil vaše rádiové vysílání a pak televizi. Víím o vaší společnosti všechno. Mohu vyplnit bílá místa historie na téhle planetě. Bez omezení vám zpřístupním historii našich stvořitelů. Víím, kam jste se dostali v technice: poradím vám s mnoha stroji, včetně kosmických letů. Budu vás učit matematiku i fyziku...“

„A když se budeme chtít dozvědět něco o sobě? Pustíš nás k té dokumentaci?“

„Ano, ta otázka musela přijít... A je to jediná otázka, na kterou jsem nenašel jednoznačnou odpověď. Je pravda, že snaha vašeho stvořitele o hodné bytosti se z velké části zdařila, ale ublížit jinému trionovi taky dokážete. Nikdy jste nevedli nějaké větší války, ale s podrobnou znalostí některých zákoutí vašich mozků by se to mohlo rychle změnit. Zkusíme kompromis. Ale budeme nad tím přemýšlet. Vy i já!“

„Můžeme postupovat také tak, že budeme pokládat otázky a ty, když to půjde, odpovíš. Jednu otázku mám hned – lze zvýšit vzdálenost mezi caorachy, aniž by vypadla vazba?“

„Ne... Vlastně ano, ale muselo by se s tím změnit i mnoho dalšího. Už byste to nebyli vy...“

Hexagon také dokázal chvíli mlčet. Ale vnitřní komunikace byla najednou podobná bouři. Ještě že podvědomé protokoly neumožňovaly vysílat všem najednou. Řešila se jednoduchá otázka: čemu se budou dál věnovat teď a čemu zítra.

„Nechci vás děsit,“ přerušil jejich úvahy počítač lodi, „ale protože jste byli

standardní součástí vybavení této lodi, mohu sledovat hodnoty, které vy vnímáte jako pocity. A já teď naprosto jasně vidím, že jste značně unaveni, dnešek byl dlouhý. Navrhuji, že vás ubytuji na lodi. Ostatní nechte pod stany, vy si přeneste věci dovnitř... Neboj se, GAM,“ zaznělo v hlase počítače pobavení, „ubytuju vás všechny pohromadě ve společenské místnosti...“

* * *

Druhý den hexagon posnidal a počítač je poslal do další velké místnosti o patro níž. Říkal jí herna a byla vybavena osmi terminály. Počítač lodi jim sice nabízel přímý datový kanál, ale protože by to narušilo vnitřní komunikaci hexagonu, s čímž se byla ochotna smířit jen céčka, každý se posadil k jedné obrazovce a nahlásil obor, kterému se bude věnovat.

Dohodli se takto: áčka a géčka se budou věnovat lidské historii, céčka technice – CGorm fyzice subprostoru a CSuan prostuduje hvězdné mapy a pokusí se proniknout do mezihvězdné navigace.

Byli tak zvyklí pracovat: každý se věnoval své věci a do obecného kanálu přispíval zajímavostmi a krátkými souhrny. Když si jiný caorach chtěl oddychnout, nakoukl do obecného kanálu. Pokud by ho něco zaujalo, vždy se mohl pomocí odkazu dostat ke kompletním informacím, které do hexagonu proudily jako voda protřzenou hrází.

Paměť hexagonu byla jako jejich inteligence – distribuovaná. Podvědomé protokoly data od všech členů nejprve soustředily a poté rozmístily v mozcích caorachů tak, aby je bylo možno obnovit i po nečekané ztrátě dvou členů (to korespondovalo s tím, že se trion po ztrátě jednoho caoracha stal lehce dementní, ale zachoval si neporušenou paměť).

Studovali tak celý den a večer si vyměňovali dojmy. Třetí den probíhal obdobně a po poledni už měli základní přehled o historii svých stvořitelů. ACAora si nahlas postěžovala:

„Jsem vážně ráda, že se ten biomechanik nesnažil o svou kopii a že nám vložil pojistky, které lidé nemají. Sice jsme i my naplnili slovo 'válka' nějakým tím obsahem, ale takové konflikty jako lidé jsme nikdy neměli.“

„Ještě třeba dodat,“ přidala se GAM, „že s takovým omezením svobodné vůle lze jen souhlasit. Jsem mu za to vděčná.“

„Uvědomujete si, že teprve studium lidských dějin nám dalo ten pravý obsah pro některá slova jako například 'tyranie', 'despocie', 'otrok'. Sice ta slova se dochovala do současnosti, ale mají obsah, rozředěný třemi tisíciletími.“

GBán se nadechl na odvalu a tiše prohlásil:

„Nejvíc mě tíží, pokud vám to nedošlo, že se civilizace našich stvořitelů vrátila k otroctví. Dokázali vytvořit pravé divy techniky, které s každým

vynálezem znovu a znovu ohrožovaly jejich existenci – jaderné zbraně, trvalá konektivita, strojová inteligence. Dokázali se vyhnout pastem, které jim jejich kreativita neustále kladla do cesty, ale rovnoprávnosti dosáhli jen na nepatrnou chvíli a pak se to zvrtilo v otrokářství.“

To už lodní počítač nevydržel. Hlasitě se ohradil:

„Ale to není pravda! Mají to nejlepší zřízení, protože ze společnosti zmizelo fyzické násilí, vyřešil se věčný problém s nezaměstnaností, byly odstraněny protiklady, které bránily v pokroku. Konečně se oddělilo zrno od plev...“

„Vážně?“ přerušil ho GBán, „já jsem viděl něco jiného – jeden druh násilí byl jen vystřídán jiným, sociální nespravedlnost se prohloubila a války také nezmizely. Z jejich světa se vytratila celá škála citů – vše, co nevyhovovalo základnímu instinktu. Když jedni mají šťastné dětství, bestarostný život a klidné stáří, a druzí jsou vychováváni stroji, celý život jsou využíváni jenom k práci a umírají brzy, pak je 'otrokářství' to nejpřesnější označení. A to raději nemluví o zdravotní péči. Také jsem si všiml, že to lidé označují jen jako druh sociální nerovnosti, něco jako bohatí a chudí, tudíž je to zcela v pořádku.“

„Nesmíš se na něj zlobit,“ zastala se ACaora počítače, „nemůže jinak, je už tak naprogramovaný z výroby. Zřejmě jen opakuje oficiální propagandu.“

* * *

Další den odpoledne se přijel podívat lompair. Nechal se vyvézt do lodi, na můstku se přivítal s hexagonem a když se přestal rozhlížet, řekl:

„Posílá mě Bitheol, mám obhlédnout situaci.“

ACaora mu ve zkratce převyprávěla všechno, co se za posledních deset dní dozvěděli. lompair jen zíral. Potom ho ale vyzvala, aby na oplátku seznámil on je s vývojem situace doma.

ACeart nadšeně popisoval možnosti nového vládce, jeho úspěchy a plány. Rozpovídal se o možnostech, které hexagon bude mít, protože plány jejich organizace teď jsou státními zájmy. Když začal rozebírat podrobnosti, stále častěji se zasekával až zmlknul úplně. Všichni viděli, jak ztrápeně se tváří, GAm to řekla nahlas:

„Tuším, co tě trápí. Bitheol je teď absolutní vládce, což se může snadno zvrtnout. Provedl snad něco zlého?“

„Ne, zatím ne. Dokonce triony, co ho honili, vypátral a zavřel. Všichni jsme čekali, že je popraví – a souhlasili bychom. Nebo minimálně toho, co zabil jeho děčko... Ale právě to chybějící děčko je to, co mě trápí. Bitheol se mění. Ze dne na den, každou hodinu.“ Rozhlédl se po hexagonu, povzdechl si

a pokračoval:

„Po převzetí moci tři dny nespal, bál se, aby ho nepodřizli ve spánku. Druhý den mě požádal, abych shromáždil jedenáct chytrých trionů, a dal mi jejich seznam. Byli z pěti různých oborů. Sešli jsme se v sále, mě požádal jako dobrého organizátora. Pak nás zmrazil – dva dny využíval celou naši kapacitu a my se nemohli hnout. Velice nepříjemné. Bitheol zkonstruoval zařízení, které umí zjistit úmysly caorachů kolem a zachovat se podle toho. Třeba vyvolat poplach. Díky němu od soboty konečně spí.“

Iompairova sdělení vyvolala v hexagonu úplnou bouři. Všech šest si rychle vyměňovalo dojmy a názory...

Vážený čtenáři! Podle odpovědi na následující otázku pokračuj na dále uvedené stránce.

Měl by se Fireann pokusit Bitheola zastavit ???

NE ... {3.1} strana 28

ANO ... {3.2} strana 34

...

{3.1}

Než ACeart domluvil, bylo rozhodnuto. V hexagonu převládl mírný názor géček a touha ostatních po cestě za lidmi. ADeargo si vzal slovo:

„Milý lompaire, to jsou skvělé zprávy! Hned ti vysvětlím proč. Máme takový nápad, takový sen, a díky možnostem, ve které jsme ani nedoufali, se může stát skutečností – chceme opravit tuhle loď a vydat se za lidmi!“

lompair si to dlouho rovnal ve všech hlavách než vyhrkl:

„Netušil jsem, že se i hexagon může zbláznit!“

„Ale vůbec ne! Máme to promyšlené: lodní počítač dodá specifikaci součástí a my to vyrobíme. Lidé tu zůstali, protože neměli náhradní díly ani továrnu, kde by je mohli vyrobit. Je pravda, že u některých součástí bude muset zapracovat tým odborníků s pomocí Bitheolových vynálezů a provést transformaci na naše podmínky, ale určitě to dříve či později dokážeme. V nejhorším případě se naučíme něco víc, než známe teď. Musíš se vrátit ještě dnes, nebo tu můžeš přespat?“

„Klidně až zítra,“ připustil lompair stále v lehkém šoku.

„Máš s sebou nějaká paměťová zařízení?“

„Dokonce několik! Bitheol s tou možností počítal.“

„To je vynikající! Teď ti počítač připraví kajutu. Přes noc připravíme Bitheolovi podklady pro rozhodnutí a ty mu to zítra odvezeš. Snad ho přesvědčíme...“

* * *

O dva dny později sestoupil do kráteru sopky sám stínový vládce. Sešel se s hexagonem ve společenské místnosti, protože jinak by se nevešli. Oba strážci už museli zůstat na chodbě.

Bitheol se pokusil zapojit do vnitřní komunikace hexagonu, ale nepodařilo se to. Dospěl k závěru, že v jádru mozku caorachů jsou jemu neznámé mechanismy, které dokáží vyhodnotit rezonanci dvou trionů a přizpůsobit tomu vnitřní komunikaci hexagonu. Vstupní bod jádra bude stejný, ale používané protokoly jsou jiné!

„Nevadí,“ řekl nahlas, „nedokážu se na vás napojit. Bylo by to podstatně rychlejší, takhle to musíme udělat pěkně postaru. Abyste věděli, už jsem se naučil přenášet i obrazy... Hmm, rád bych, aby tahle informace, jakož i celý následující rozhovor, byly důvěrné. Není s tím nějaký problém?“

Rozhlédl se po hexagonu a zaposlouchal se do jeho vnitřní komunikace. Usmál se nejistotě géček a nahlas řekl:

„To, že řídím vládu, vás v žádném případě nesmí omezovat. Označení 'absolutní vládce' či 'vládce planety' si vyprošují! Ano, sice to popisuje

skutečnost, mohu doopravdy cokoliv, ale nechci! Hodně jsem o tom přemýšlel silou dvanácti trionů a stanovil jsem si určité zásady. Jednou z nich je snaha obklopotvat se takovými chytrými triony, které moje postavení nesvazuje a nedeprimuje. Kteří se nehrouť z toho, že mohu slyšet jejich vnitřní komunikaci. Nenazývají mě ve svých hlavách každých deset sekund neomezeným vládcem a když už o to slovo zavadí, nechvějí se strachem. Domnívám se totiž, že právě věčný strach a neustálé plazení všech podřízených změní vládce na tyрана i v případech původně laskavé osobnosti.

Prošel jsem si informace, co přivezl lompair. Včera odpoledne jsem na to vrhl celou svou mozkovou kapacitu, konkrétně deset průměrně inteligentních trionů, a potvrzují realizovatelnost tohoto nápadu. Násobič inteligence ještě není použitelný, tak vás požádám, abyste zatím rozpracovali všechny požadavky do uceleného plánu. Pochopil jsem, že je toho tolik, že nejméně týden budete mít co dělat a já snad do té doby ten násobič budu mít. Ono totiž nejde jen o technickou stránku, ale je tam spousta morálních a procesních problémů, které musím promyslet...“

Posadil se k sedmému terminálu a natěšeně je vyzval:

„A teď mi převyprávějte historii lidí a ve zkratce i všechno ostatní. Vaše data jsem si prošel, ale zajímají mě vaše vývody, úvahy i domněnky.“

* * *

Očekávané potíže se skutečně dostavily, ale neuplynul ani rok a kosmická loď byla kompletně opravena. Počítač lodi se tak moc těšil domů, že ochotně caorachům prozrazoval nejen potřebné technologie, ale mnohdy i širší souvislosti.

O to více se tím zabýval Bitheol. Nad každou novou technologií dlouze bádával v souvislostech se současným i budoucím všedním životem obyvatel. Technologie, v nichž se neskrývala nebezpečí pro vývoj společnosti, předával speciálnímu týmu, který vymýšlel možnosti jejich využití.

Počítač lodi také s předstihem poslal roboty na odstranění vrcholu hory. Trvalo jim to skoro celý týden, ale i to konečně bylo hotovo. Bitheol nechtěl o cestě ani slyšet – prohlásil hexagon za vyslance, předal jim všechny myslitelné plné moci a přidal k ruce tři šikovné triony.

Když se loučili, musel mít Bitheol poslední slovo:

„A bez lidí se nevracejte!“

* * *

Patnáct ovcí – ve všech významech toho slova – čekalo ve skafandrech na start nejmodernější lodi na planetě (což je lepší označení než 'beznadějně

zastaralý pozemský stroj').

Caorachům uplynuly téměř tři tisíciletí, ale pozemšťanům ani ne dva a půl. Počítač lodi se dopočítal k datu 4567 po Kristu. Pokud ovšem lidé nezměnili svůj kalendář.

Všichni čekali strašlivý hluk a nesnesitelné otřesy. Tak nějak vypadal start jejich kosmických lodí. Ale kromě hluku nabíhajících atmosferických motorů nebylo slyšet nic. Brzy ztlchl i ten. Pak lodí proběhl záchvěv, následovaný uširvoucím skřipěním, jak se teleskopické nohy vymaňovaly z hromady kamení na dně kráteru.

Počítač lodi měl pravdu, když trval na narušení souvislé vstvy, která za tisíciletí uvěznila jeho nohy. Možná by se ani nezvedli. Takle se však loď zbavila kamenné zátěže a stoupala k nebi. Lehce se chvěla, ale kompenzátory přetížení pracovaly spolehlivě a než se caorachové nadáli, byli v kosmu.

Hexagon musel natěšený počítač lodi chvíli přesvědčovat, že když to počkalo tři tisíce let, počká to další hodinku, než se dosyta vynadívají na svou planetu a na hvězdy. Hranice mezi původním programováním caorachů a úpravami, které doplnil biomechanik, byla dost nezřetelná, ale každopádně rozdílnost založení caorachů a lidí zřetelná byla.

Z oběžné dráhy jejich rodná hrouda intenzivně zářila bělobou mraků, zelení pevnin a tou nejmodřejší modrostí moří. Caorachů bylo skoro tolik co lidí na Zemi, než se rozprchli po vesmíru. Ale planeta byla čistá a určitě by dokázala pojmout klidně stejný počet trionů. Evidentně byl přístup jejich technické civilizace – nebo spíše jedné každé bytosti – mnohem více v souladu s přírodou.

Když se dosyta vynadivali, začal počítač naléhat, aby se už připravili k odletu. Počítač před startem, jen tak pro radost, sestavil několik možných scénářů vývoje lidské společnosti. Výsledek ho ale nikam neposunul – stále mohli na Zemi očekávat prakticky cokoliv. Připouštěl i možnost, že přiletí v nějakém agresivním období a o tisíce let novější technika je smete na hromádku. Technika bude jiná, avšak lidé – stejní!

* * *

Přetadvacet hodin cesty se blížilo ke konci.

Počítač lodi vyhlásil s velkou chutí patnácti ovcím poplach. Siréna v chodbách hvězdoletu už nezněla dva a půl tisíce let. Jen se všichni nasoukali do skafandrů a hvězdolet už se vynořil ze subprostoru. Pro jistotu vystoupili na okraji hvězdné soustavy, kterou počítač nazval Sluncem.

„V soustavě žádný provoz,“ hlásil počítač ADeargovi, který zde formálně velel, „mám skočit k Zemi?“

„Ano,“ řekl ADeargo nahlas to, na čem se shodl hexagon.

Hvězdolet prudce zrychlil a krátkým subprostorovým skokem se dostal na geostacionární oběžnou dráhu. Ale i zde bylo pusto a prázdno. Najednou počítač lodi nadšeně zvolal:

„Mám signál!“

A po nekonečné chvíli řekl:

„ADeargo, spojím ti správce Sluneční soustavy. Je to umělá inteligence na Měsíci. Podařilo se mu dokonce dohledat slovník našeho 'pradávného' jazyka... Spojuji.“

„Dobrý den,“ řekl ADeargo napjatě, „předpokládám, že ti náš hvězdolet vysvětlil situaci?“

„Dobrý den – vysvětlil. Je to zajímavý příběh, ale já vám moc nepomohu. Lidé odtud odešli před osmi sty lety, na zničenou Zemi už se nevrátili. Ani se nikdo z nich nenamáhal upřesnit místo, kde žijí. Před padesáti lety se tu kmitl nějaký automat, ale nekomunikoval. Dvakrát planetu obletěl a zase zmizel – ani nevím, zda patřil lidem. Občas zachytím vysílání, které není určeno mě a protože mu rozumím, předpokládám, že se někde v Galaxii pohybují. Ale víc nevím.“

„Pokud to ovšem není vysílání stejně opuštěné stanice,“ řekl smutně ADeargo.

„Nemůže být, věřte mi.“

„Jak to?“

„Neumím přijímat zprávy jinak, než rádiovým vlněním. Do svého odchodu lidé nezjistili, jak by to šlo udělat rychleji než poslat kurýra. Zachycené zprávy jsou staré dvě stě i pět set let.“

ADeargo si jen vzdychl. Rychle se poradil s ostatními a zeptal se:

„Poskytl bys nám souřadnice planet, které osídlili, než odešli?“

„Ano, seznam jsem už poslal... Hodně štěstí a když je potkáte, zkuste jim připomenout planetu a soustavu, kde vznikli!“

* * *

Seznam lidmi osídlených planet byl dlouhý, rozdělený na několik směrů a v každém pěkně seřazený podle vzdálenosti od Země. Největší část je však vedla ramenem Orionu na druhou stranu od planety caorachů.

„Chceš je snad navštívit všechny?“ zeptal se CGorm počítače.

„Bude-li to třeba... Ale pro začátek bych začal tou největší skupinou, pěkně jednu po druhé – vždyť je to jen osmadvacet skoků. Nic nám v tom nebrání, paliva máme ještě na pár dalších stovek. Leda byste chtěli odvézt domů.“

„Nám je jasné, jak po tom toužíš,“ řekla procítěně GAm, „my nikam nespěcháme a zvědaví jsme taky, rádi se proletíme s tebou... Tak začni!“

Hvězdolet se otočil do správného směru a motory zabraly. Trocha vybrací a pak subprostorové ticho, po třiceti minutách zase trocha vybrací a návrat do 3D prostoru. Prostý skok přes deset světelných let. Čtvrtá planeta žluté hvězdy – pustá a prázdná. Jediným důkazem o nějakém osídlení byla stanice na malém měsíci planety. Její zbytky, čouhající zpod kilometrového šutru, dost připomínaly nepozornou mouchu na zdi.

„Přímo na komoru,“ konstatoval počítač.

„Co tím myslíš?“

„Ale nic, letíme dál!“

Další skok. A pak deset dalších. Někde byly lidské stavby zřetelnější, někde to vypadalo na panenský svět, který lidská noha nepoznamenala. Nikde ale žádný radiový provoz.

„Je to deprimující,“ vzdychla si ACaora.

„Příští planeta už možná bude osídlena,“ neztrácel počítač naději.

* * *

Ne! Ani ta další! Následující taky ne!

Až číslo osmnáct – a bylo to, jako když vyhraje v loterii. Radiové vysílání! Provoz jak na hlavní třídě! A do toho řev v neznámé řeči – nemohlo to být nic pěkného, protože se zhmotnili sotva tisíc kilometrů před malou a rychlou lodí podivné konstrukce. Ke srážce nedošlo, ale pilot šlel ještě dlouho poté.

„Číslo osmnáct, jméno Limea,“ hlásil počítač. Planeta pod nimi zářila jako smaragd, lehce poškrábaný pruhy bělostné oblačnosti. Řízení provozu je již zaznamenalo a oni se stali středem zakázaného prostoru.

„Navázal jsem spojení s jejich řídicím centrem a předefinoval jsem spojení. Chápu-li to dobře, je tohle koordinátor, co má právě službu.“

Na obrazovce se objevil humanoid, ale člověk to nebyl. Chtěl něco říci, něco ostrého, ale nevydal ani hlásku a zíral na caorachy jak na zjevení. Zmohl se na pomalé gesto, které mohlo znamenat tisíc věcí, otočil se s křeslem a na bočním pultu stiskl několik kláves. Na displeji se objevovali a zase mizeli další úředníci stejné rasy.

Když si ho hodnou chvíli přehazovali jako horký brambor, objevil se konečně ten pravý – člověk. Humanoid mu něco řekl a člověk přikývl. Po několika dalších minutách zoufalé manipulace s tlačítky – soudě podle výrazu v obličeji nešťastného humanoida – se obraz přepnul do kanceláře, silně připomínající oválnou pracovnu.

„Budte vítáni,“ řekl člověk, „jmenuji se Loid Sinsear. Co si přejete?“

„Dobrý den,“ řekl ADeargo jako slušný příbuzný, „před třemi tisíci lety letěla pozemská loď na pomoc vaší vzdálené kolonii, od Země na opačnou stranu. Byli poškozeni. Přistáli, ale kolonii obnovit nedokázali. Zoufalým pokusem

posledního člověka jsme vznikli my. Vybudovali jsme civilizaci téměř sto dvacet parseků odtud. Před rokem jsme objevili tento hvězdolet, opravili jsme ho a hledali jsme své stvořitele. Dovolte otázku: proč planetu, jejíž souřadnice nám dal počítač na měsíci planety Země, osídlil někdo jiný?“

„Válka, která zničila Zemi a mnoho dalších planet federace, zničila také naši kolonii na této planetě. Civilizace Oun-ufů je starší než naše a když Limeu objevili, skončila osamocenosť obou ras. Našla se spousta důvodů jim tuhle planetu přenechat, nejen jako přátelské gesto. Ouni na oplátku zachovali její název. Lidí je zde jen pár – pouze jedno vyslanectví. Pokud nepočítám hotel s turisty.“

„Navštívili jsme už osmnáct planet, ale všude je mrtvo. Počítač na Měsíci strádá samotou. Proč jste na Zemi a dalších planetách neobnovili alespoň kontrolní stanice?“

„Nechtěli jsme si je znovu přivlastnit. Tajně doufáme, že přilákají průzkumníky jiných ras, kteří vstoupí do našeho spolku. A co se týče Země, tam již brzy přiletí Ouni a usídlí se tam. Dohoda byla právě včera ratifikována. Země je bohužel i po tisíci letech příliš radioaktivní.“

„Z vaší řeči soudím, že lidé žijí. Kde tedy jsou?“

„Kousek odtud,“ zasmál se uvolněně velvyslanec a ukázal palcem za sebe, „váš hvězdolet je příliš zastaralý, aby jeho detektory pronikly bublinou Rudé díry. Lidí je tam sedm set miliard... A jakmile se o vás dozví, hned vás prohlásí za třetí civilizaci. Přicházíte jako na zvanou, čekají nás velké změny. Vítejte doma...“

+ + +

{3.2}

Než ACeart domluvil, bylo rozhodnuto. V hexagonu převládlo zděšení z vidiny počínajícího otrokářského řádu. Neměli studovat ty lidské dějiny!

Ještě chvíli se s Bitheolovým zástupcem bavili o získaných informacích a o dalším postupu. Pak ho vyprovodili a ve společenské místnosti zasedli k válečné poradě. ADeargo se obrátil na počítač lodi:

„Jsme rozhodnuti Bitheola zastavit. Pomůžeš nám?“

„Chcete ho snad zabít?“

„To vlastně nevíme... Problém je v tom, že jako biolog vypracoval také postupy implantace a dokud bude při vědomí, může je kdykoliv použít, protože jsou jeho součástí. Nemá kouzelný amulet, který by mu stačilo sebrat a zničit. Věř, že se nám to přičí, ale když se ukáže, že je vyoperovat nelze, bude to jediná možnost.“

„Ale mě se to nelíbí ani trochu! A není to jen mé naprogramování, jsou tu i jiné důvody: Bitheol se stále chová velice mírně a pro dobro celku. Jeho tichý palácový převrat je lepší, než nějaká revoluce se spoustou mrtvých. Vděčíte mu za mnohé, uvědomte si to!“

„Ano, ale nemusí to být pravda – lompat neví všechno, co kde Bitheol provedl. Navíc to už zítra může být jinak. Pak je tu ještě faktor času – čím později zasáhneme, tím bude jeho moc méně zvládnutelná!“

„Já vím, ale bez něho tehle hvězdolet neopravíte.“

„Aha, ty si slyšel naše úvahy. Chápu, že se chceš vrátit, ale neprve musíme vyřešit tohle. Potom se pustíme do tvých oprav – možná nám to bude trvat dvakrát třikrát déle, ale nakonec odletíš. Co jsou tři roky proti třem tisícům!“

Počítač dlouho mlčel. Pak rozhodným hlasem pronesl:

„Dobrá, milé ovečky, znám řešení a pomůžu vám. Mám ale jednu podmínku, takové bezpečnostní opatření – berte nebo nechte bejt!“

„A sice...?“

„Každý caorach v hexagonu bude mít lokalizaci a já budu mít možnost ta vaše vylepšení na dálku vypnout... Kdyby vás snad napadlo zaujmout Bitheolovo místo.“

„Souhlasíme,“ řekl ADeargo po bleskové poradě, „jak si to představuješ?“

„Ty a ACaora podstoupíte operativní zákrok. Dvě řídící jednotky proto, aby jsme měli nějakou zálohu. Ostatní dostanou jen podkožní čip, na který stačí lokální umrtvení. Počítejte ale několik dní na výcvik. Váš mozek se musí implantátům přizpůsobit. Také budeme muset vymyslet a nacvičit několik strategií souboje. Nejlepší by bylo nalákat Bitheola sem.“

„Ano. Určitě největším lákadlem bude návrh na opravu hvězdoletu.“

„Mluvil jsi o implantátech – pak ale budeme mít stejný problém jako Bitheol,“ zděsila se ACaora, „dokážeš ty implantáty zase vyndat?“

Bylo to poprvé, co slyšeli počítač se 'od srdce' zasmát...

* * *

ADeargo se probral z anestezie a pomalu otevřel oči. Když si uvědomil, kde je, podíval se na vedlejší lůžko. ACaora ještě spala. V jeho zorném poli se objevil robotický lékař a začal vypínat přístroje.

„Všechno je v pořádku, ale ještě ležte, ať se pořádně proberete. Odpojm přístroje a pomohu vám.“

Po chvíli už byl ADeargo zcela při smyslech. Za pomoci robota slezl z postele a prohlížel se v zrcadle. Nic nemohl najít. Udiveně se zeptal robota:

„Jak dlouho jsem spal?“

„Dvanáct hodin.“

„Žádné vyholení ani jizva?“

„Stojím tady tři tisíce let,“ ozval se vesele počítač lodi, „ale kam se hrabe vaše zdravotnictví na Zemi dvaadvacátého století... Přestaň nad tím hloubat a pojď se najíst!“

ADeargo dojídal, když se objevila ACaora. Objali se, ACaora se přivítala s ostatními, posadila se ke stolku a nadšeně se ADearga zeptala:

„Už jsi se prohlížel? Úžasné, vid!“ řekla, když přikývl na otázku.

„ACaoro, pusť se do jídla,“ nabádal ji počítač, „až dojíš, začnete cvičit. Nesmíme ztrácet čas.“

Nakonec byl týden málo. Aby si udrželi pozornost, střídali trénink a přípravu pro Bitheola – informace musely být dokonale připravené, aby mu stáli za tu cestu. Jedli rychle, spali krátce. Každý scénář, který vymyslel hexagon nebo počítač lodi, vyzkoušeli nejméně dvakrát. Tím budiž řečeno, že ty čtyři nejpravděpodobnější opakovali do zblbnutí.

Teprve po deseti dnech počítač prohlásil, že jsou vycvičení pro každou eventualitu. Je smutné, že i tak chytrá umělá inteligence může být tak naivní.

* * *

Přes agenty, kterých bylo kolem hvězdoletu a v chrámu spousta, si vyžádali návštěvu Bitheola. Na paměťovém médium, jež po agentech poslali, byl následující plán: 'Lodní počítač dodá specifikaci součástek a caorachové je vyrobí. Lidé tu totiž zůstali, protože neměli náhradní díly ani továrnu, kde by je mohli vyrobit. Je pravda, že u některých součástek bude muset zapracovat

tým odborníků a provést transformaci na místní podmínky, ale určitě se to dříve či později zvládne. Počítač se tak těší domů, že souhlasí s poskytnutím potřebných znalostí a technologií.'

O dva dny později sestoupil do kráteru sopky sám stínový vládce. Sešel se s hexagonem ve společenské místnosti, protože jinak by se nevešli. Oba strážci už museli zůstat na chodbě.

Bitheol se pokusil zapojit do vnitřní komunikace hexagonu, ale nepodařilo se to. Dospěl k závěru, že v jádru mozku caorachů jsou jemu neznámé mechanismy, které dokáží vyhodnotit rezonanci dvou trionů a přizpůsobit tomu vnitřní komunikaci hexagonu. Vstupní bod jádra bude stejný, ale používané protokoly jsou jiné!

„Nevadí,“ řekl nahlas, „nedokážu se na vás napojit. Předpokládám, že se s rezonancí v naší konstrukci počítalo a komunikační algoritmy pracují efektivněji. Budeme to muset udělat pěkně po staru.“

Rozhlédl se po hexagonu a zaposlouchal se do jeho vnitřní komunikace. Jeho úsměv se začal rychle vytrácet, protože to nešlo. Zároveň také cítil, jak se vytrácí jeho inteligence, kterou si půjčoval od hexagonu. Nemusel být geniální, aby mu to došlo.

„Tak takhle je to! Chcete vládnout místo mě???“

„Ne, u nás je to jen dočasná schopnost. Až splníme náš cíl, počítač lodi implantáty vypne a odstraní nám je,“ řekl ADeargo.

„A jaký je váš cíl?“

„Zabránit vzniku první tyranie na téhle planetě. Vyléčit nebo odstranit absolutního vládce dřív, než začnou trioni umírat nebo mizet. A nebo než ovládne jejich mozky a udělá z nich poslušné otroky.“

„Aha, už chápu, kam na ty fantasmagorie chodíte... Myslel jsem, že je hexagon inteligentní a umí myslet – copak jsem něco takového udělal? To vám lompair neřekl, že šetřím i své nepřátele a přitom vím, že by s jejich popravou Longa souhlasila?“

„Ano, řekl. Ale určitě neví všechno. A se schopnostmi, které teď máme, víme dobře, jak se cítíš. Je to jen otázka času, než podleheš. Prosím tě, Bitheole, vzdej se, dokud to jde. Na lodi je úžasná zdravotnická technika. Dokážou ti vyndat ty implantáty a do dvanácti hodin...“

„Ne!“ vyskočil Bitheol, „tak degenerovaný hexagon jsem ještě neviděl! Vy hlupáci, to vás nenapadlo, že by se tehle umělý mozek mohl po třech tisících letech samoty jednoduše zbláznit??? Že by se mu hodil přístup ke zdrojům téhle planety? Má znalosti celé civilizace! Civilizace výbojných bytostí, které do něj vtiskly svůj charakter! To on z caorachů udělá své otroky – až mě odstraní, přes implantáty vás donutí zotročit ostatní. Já to ale nedopustím!“

Nikdo si nevšiml, že se strážci před dveřmi probrali z letargie a pracně se vrací do reality. Když Bitheol nemohl na hexagon, využil sto procent jejich kapacity. A našel mezeru v argumentaci hexagonu.

„Zadržte hexagon zde, především áčka!“ vykřikl a prosmýkl se kolem nich ze společenské místnosti. Nečekanou rychlostí vyběhl na schody a řítil se k východu. Počítač sice napadlo zavřít vchodové dveře, ale ty byly zoufale pomalé. Bitheol zvládl ta tři patra bleskem, v chodbě u východu srazil nějakého robota, který mával podivnou pistolí, ale netrefil ho, a v poslední chvíli proskočil na plošinu. Okamžitě ovládl agenta, který zůstal u ovladače a ten bez váhání spustil plošinu dolů.

Bitheol přeběhl po lávce až ke zdviži, kterou si poručil hexagon hned s první dodávkou. S sebou si vzal jednoho agenta, protože víc caorachů se do zdviže nevešlo. V chrámu ale posbíral všechny hlídky, co tam byly a běžel s nimi ze svahů dolů.

Zřejmě z doby, kdy mu vládní agenti usilovali o život, měl tak skvělou fyzickou. Ještě při tom běhu dokázal přikázat pilotům, aby připravili letadlo k odletu. Přesněji chtěl, ale navázat spojení se mu nepodařilo. Hvězdolet mu asi ruší vysílání.

Oba piloti naštěstí zůstali v pilotní kabině a viděli ho přibíhat. Po půlhodině vysilujícího běhu, při kterém poztrácel polovinu agentů se špatným výcvikem, vletěl Bitheol do letadla po schůdcích, které v poslední chvíli vyklopil druhý pilot, zatímco první spouštěl motory. Všechny fyzicky zdatné agenty, co doběhli s ním, nacpal dovnitř a přikázal start.

* * *

Hexagon byl v šoku a trvalo mu dobře půl minuty, než se vzpamatoval. Co když má Bitheol pravdu a oni skočili na špek – ať už to slovo znamená co chce. V tu chvíli se rejstřík komunikačních jednotek rozpadl a všem caorachům v hexagonu zazněl v mozku hlas počítače lodi:

„Nechali jste se zblbnout – nepotřeboval bych do vás něco vkládat, protože vás můžu ovládat přímo. Kteréhokoliv triona.“

„Proč tedy neovládneš Bitheola, měl jsi ho jako na dlani.“

„Protože to nejde! To, co se Bitheolovi jeví jako fyzická vrstva, je jenom další vrstva programová. Jak do sebe vrtal, adaptivní algoritmy v jádru ho natolik změnily, že k němu nemám přístup. Navíc se jeho mozek aktivně bránil. On je vyjímka a vy se konečně vzpamatujte a pusťte se za ním!!!“

Ale jeho osobní strážci se hexagonu postavili. Chvíli spolu zápasili. ADeargo se snažil strážce ovládnout, ale oni nereagovali. Krátce propadl panice, ale pak zjistil, že zábrana slábne. Pochopil, že to Bitheol jejich mozky chrání, ale nedokázal to na velkou vzdálenost.

CGorm se zeptal počítače:

„Kde je Bitheol?“

„Vyběhl z lodi a míří ke zdviži.“

„Je funkční nějaký protimeteorický laser? Zastřel ho!“

„To neudělám!“

CGorm si jen vzdychl. ADeargo konečně strážce ovládl a zmrazil je na místě. V tomto případě ale nešlo o přivlastnění si celé mozkové kapacity, ale o speciální funkci jádra, které se určila doba, po kterou se caorach nemohl hýbat. ADeargo oběma trionům nastavil deset minut, aby je roboti mohli v klidu přenést do volné kajuty a zamknout je tam.

Hexagon seběhl po schodech do přechodové komory, kde stál robotický lékař s prázdnou aplikační pistolí v ruce. ADeargo si ho nevšiml, opatrně přistoupil k okraji a vyhlédl opět otevřenými dveřmi lodi. U ovládání plošiny spatřil agenta, který se zmateně rozhlížel kolem sebe. ADeargo ho lehce donutil, aby vyjel s plošinou nahoru, spustil dolů Fireanna a totéž pak zopakoval se Sloine.

Hexagon si přivolal zdviž a vyjel na povrch. V chrámu nebyl nikdo a tak chvíli trvalo, než na ADeargovu výzvu přijeli dva agenti z kráteru sopky. Bitheolovo zneužívání ještě nepoznali a tak byli stále zmatení a pracně konfrontovali své pocity s tím, co slyšeli o Bitheolových schopnostech.

„Co se vlastně děje?“ zeptal se první, když vystoupil ze zdviže.

„Bitheol utekl,“ odpověděl GBán smutně, „musíme ho zastavit, než si caorachy podrobí a nebude cesty zpět... Můžeš nás spojit s ředitelem přepravy, s lompairem?“

„Neměl by to být problém – zavolám na letiště a oni ho seženou.“

„Kýho výra!“ vykřikl ADeargo, „na tu možnost jsem zapomněl! Když se dovoláš, přikáž jim, ať zablokují Bitheolovo letadlo! Běžíme, třeba se to povede... Vy dva jdete s námi!“

Byli v půlce svahu, když agent, sotva popadaje dech, vykřikl:

„Nevyšlo to! Právě odstartoval bez povolení!“

Zastavil se a hlasitě dýchal. Ostatní se zastavili také. Na hexagonu byla patrná únava a přestávka se hodila. Hexagon obklopil agenty a ADeargo přikázal:

„Sežeň toho lompaira!“

Agent byl neskutečně přesvědčivý a ředitele přepravy sehnal za pouhé dvě minuty. Podal ADeargovi sluchátko a před pusou mu strčil ruku s mikrofonem.

„lompair, kdo volá?“

„ADeargo. Ahoj. Poslouchej dobře: počítač hvězdoletu nás vybavil podobnými schopnostmi, jako má Bitheol. Pokusili jsme se ho zastavit, ale utekl nám. Právě je na cestě domů. Musíme za ním, než přestane brát ohledy na životy caorachů.“

„Už se stalo,“ řekl sklesle lompair.

„Ať už tím chceš říct cokoliv, potřebujeme od tebe dopravu z Tempallu. Můžeš nám ji obstarat?“

„Ano. Za deset minut odlétá pravidelná linka do...“

„To nestihnem!“

„Zadržím je – ale musíte mi slíbit, že Bitheola nezabijete!“

„Uděláme pro to všechno, lompaire! Měli jsme k tomu už pár příležitostí, ale neudělali jsme to.“

„Věřím vám. Dobře si ale uvědomuji, že když ohrozí váš život, budete se muset bránit... Jen jsem chtěl zvýšit jeho šance.“

Chvilí bylo ticho, jak lompair sbíral odvahu. Pak ale rozhodně řekl:

„Udělám to!“

* * *

Zatímco Bitheol letěl malým, ale rychlým letadlem, hexagon musel strpět pomalé dopravní letadlo a mezipřistání s tankováním paliva. V hlavním městě už bylo zpoždění skoro dvouhodinové. Bitheol mohl být dobře schovaný nebo naopak hodně daleko.

„Pojďte za mnou, vím, kde je,“ vyzval je lompair, který je čekal na letišti s dodávkou.

Nastoupili, lompairovo áčko usedlo za volant a rozjeli se. Jen se vymotali z areálu letiště, zeptala CSuan:

„Co si myslel tím 'už se stalo'?“

„Bitheol tajně popravil několik členů vlády. Nikdo ale neví, jakým způsobem. Viděl jsem jejich... zbytky – nelze to říct jinak. Musel jsem se naučit nové slovo: 'bestiální'. Něco je roztrhalo na kusy, ale žádné stopy drápů nějakého dravce se na nich nenašly. Ohledání mělo jediný závěr: udělali si to sami nebo navzájem... Není žádný důkaz, že to byl Bitheol. Jedině to, že to byli ti, co se Bitheolovi vzepřeli.“

ACeart řídil bravurně a jel rychle. Už nepromluvil, dokud nezastavil na parkovišti u komplexu nízkých staveb. Vedl je pískem sypanou cestičkou pod korunami vzrostlých stromů a vysvětloval:

„Jdeme do Bitheolovy laboratoře... V támhle tom baráku bydlel... Nevím, proč šel sem, ale buďte opatrní.“

Zastavili před bytelnými dveřmi a ADeargo přemítal, zda má dost síly, aby je vyrazil. Nebylo to však třeba – bylo otevřeno. Opatrně se o ně opřel, vstoupil a za ním celý hexagon. lompair raději zůstal venku.

Bitheol seděl na gauči proti dveřím a tvářil se vyrovnaně. ADeargo k němu šel, ale když scházely dva tři metry, ozvalo se temné hučení a mezi ním a Bitheolem vyrostla mlžná stěna. Kromě nepříjemného zvuku se ADeargovi zdálo, že vzduch zhoustl. Udělal krok zpět a rozhlédl se. Stejná stěna byla vlevo i vpravo. Ozvala se rána a GBán vykřikl. Coural se, stěna se vytvořila

pár centimetrů za jeho zády a tlaková vlna ho srazila na podlahu. Bitheolův hlas byl tlumený, protože k nim pronikal už jen horem.

„Seznamte se s mým vynálezem, říkám mu UZC. Znamená to 'ultrazvuková cela'. Je smutné, že budu muset odstranit hexagon, který jediný je sto můj vynález ocenit.“

Když viděl, že se ACAora blíží s nataženou rukou k zadní stěně, prohlásil ironicky:

„To bych nedělal – uřízne ti to prsty, možná celou ruku... Funguje to takto,“ pokračoval unaveným hlasem, „na sloupku v každém rohu je vysílač s úzkou štěrbinou, kudy vystupuje velmi intenzivní ultrazvuk. Je však úzce směřovaný, prakticky jediná vlnoplocha. Na sloupku je ještě široká štěrbina s přijímačem. Ten ultrazvuk, vyslaný z druhého sloupku, zachytává a přeměňuje ho z osmdesáti dvou procent zpátky na elektřinu. Proto má tohle zařízení jen malou spotřebu. Ultrazvuk je v přijímači zcela eliminován a neohrožuje okolí. To nepříjemné hučení, co slyšíte, jsou ty tři desetiny procenta energie, co uniknou a interferují na okolních předmětech. Zajisté víte, že ultrazvuk vysoké frekvence má nemalé fyzické účinky na jakékoliv předměty a na caorachy zvlášť!“

„Tak takhle zemřeli ministři, co se ti nechtěli podřídit!“

„Aha, lompair mluvil. Až tu s vámi skončím, tak mu to spočítám... Pravda je to pouze částečně – jeden tam strčil prsty, druhý se to rozhodl proskočit. To ostatní je výsledek testu dalšího mého vynálezu. Buďte si jisti, že ho za chvíli předvedu i vám.“

ADenin se postavil a na malém ovladači, kterého si hexagon všiml až teď, stiskl tlačítko. Sloupky v rozích cely se začaly pohybovat po diagonále a donutily caorachy semknout se uprostřed. Právě na to Bitheol čekal. Bez jediného zvuku, který by je varoval, spadla ze stropu klec. Byla z tenkých černých vláken a nezdála se nijak pevná. Bitheol zaznamenal ADergův výraz, když vypnul ultrazvukovou celu a upozornil ho:

„Nechci se vychloubat, ale tohle je taky můj vynález. Vypadá to jako nitě, ale nepřetrhne to žádný caorach. Jen se pořeže. Možná mi to nebudete věřit, ale viděl jsem blbce, naporcovaného na kostičky, když se rozběhl a chtěl tu síť protrhnout vahou svého těla... Pokročíme dále – nyní budete mít příležitost posoudit přístroj, který je ukrytý pod podlahou právě v místě, kde stojíte. No, je to trochu jinak... Až ho zapnu, moc toho neposoudíte, protože do pěti sekund udeří senzorická deprivace. Ano, slyšíte dobře – můj vynález skoro stoprocentně zruší vazby vašich mozků a jeden každý caorach je pak horší, než zvíře. A šest takových ve stísněném prostoru,“ teatrálně zakroutil hlavou, „to bude masakr... Aby se však rušivé pole nedostalo ven – no a taky jako ochrana před znečištěním okolí – uzavřu vás plastovými stěnami s odtokovými kanálky a vpletenou Faradayovou klecí.“

Zatímco mluvil, mačkal tlačítka na svém ovladači a postupně spouštěl

šedé desky ze stropu, až zbyla jen jedna stěna, před níž stál. Pokýval hlavou a zalitoval:

„Vážně mi je líto, že to takhle musí skončit. Velmi jsem si vás cenil. Ale už je pozdě. Rozlučte se,“ a spustil poslední stěnu. Lehce zapadla na své místo. Potom se ozvalo cvakání, jak elektrické zámky spojily jednotlivé stěny do zvukotěsného monolitu.

Nastalo hrobové ticho. Šest caorachů se pevně objímalo se slzami v očích. Vnitřní komunikace však byla bouřlivá, plná lítosti a vzájemných vyznání...

* * *

V kráteru vyhaslé sopky u Tempallu nemohoucí počítač hvězdné lodi šílel. Všechny ty milióny procesorových jednotek pracovaly, až se z nich kouřilo. U několika z nich to platilo doslova.

Z implantátů áček měl dostatek informací, ale pomoci hexagonu nedokázal. Kdyby měli caorachové mobilní telefony, jako tomu bylo na Zemi! Zavolal by lompairovi a ten by mohl zburcovat pořádkové síly. Teď už bylo pozdě.

V tom se stalo něco tak nepravděpodobného, že to v první chvíli přehlédl. Dimenzionální detektor se po třech tisíciletích probudil. Rozpadá se věkem nebo se opravdu otevřelo subprostorové okno? Rychlý test žádnou závadu neodhalil – tohle bude skutečnost! Jelikož caorachové takovou techniku nemají, bude to něco cizího. Lidé nebo nějaká jiná rasa? Lidé by mu pomohli, ale co když se vrací útočníci, co zničili kolonii a poškodili i jeho? Jak zjistit, zda je to přítel či nepřítel?

Tento úkol byl ve srovnání se záchranou hexagonu snadno řešitelný. Doposud se toho neodvážil, ale pro dobrou věc se klidně naboural do systémů stanice na oběžné dráze. Bingo! Malá vesmírná stanice vyhlásila poplach a všechny detektory a objektivy byly namířeny na přilétající stroj. Ale ani podoba návštěvníka nepřinesla odpověď!

Čas se hexagonu krátil, tak se počítač lodi rozhodl riskovat...

* * *

Podlaha pod hexagonem se zatím jen mírně chvěla. Caorachové se semkli ještě víc, i když věděli, že to nepomůže. Přístroj skutečně fungoval, jejich rozumné uvažování mizelo jako sníh v létě. Nejprve se ztratila rezonance mezi triony, potom vypadla komunikace mezi caorachy a pak postupně odcházela paměť, sebeovládání i kognitivní funkce. Brzy vypukne řež...

Jenže se najednou zablesklo a jejich schopnosti se rychle obnovily. Pustili se a začali se rozhlížet. Byli uzavřeni v kostce, tvořené silovým polem. A tohle bylo to pravé, elektrické, o kterém jedni snili a druzí popírali jeho existenci. Lehce se chvělo, tiše sršelo desítkami malých výbojů a tiché bručení potlačovalo chuť se ho dotknout. Pole bylo průhledné a v další takové kostce byl chycen i Bitheol. Stále držel svůj ovladač a nechápavě se rozhlížel kolem.

Hexagon ho napodobil. Strop byl stejně vysoko jako na lodi v kráteru sopky. Také sama místnost byla rozlehlá a Hexagon podle mnoha drobností došel k závěru, že slouží jako ošetřovna.

V tom se ozvalo tiché zasyčení a všichni se otočili po zvuku. Dveře na protější stěně se rozestoupily a uvolnily průchod dvoumetrové bytosti ve skafandru. Živý člověk!

+ + +